

LO

PEDRIS

46

desembre 2011

www.lopedris.com

Butlletí trimestral d'informació

VILAPLANA

Us desitjem Bones Festes i Bon Any 2012

LO PEDRIS

Edita: Lo Pedris

Coordinació

Carme Abelló
Adela Blasi
Josep de Las Heras
Montse Ferré
Josep M. García
Hilari Juanpere
Lídia Juanpere
Jordi Mariné
Josep Mestre
Josep Pujals
Teresa Serra
Mei Salvat

Correcció

Dolors Joanpere
Francesc Mariné
Jordi Serra
Òscar Aymamí
Carme Maigí

Col·laborador

Pep Pelat és Òscar
Aymamí

Prensa on-line

Raquel Virgili

Portada

Eduard Marimon

www.lopedris.com

Composició i Impressió

sbm

D.L. T-1553-2000

Tirada 500 exemplars

Preu: 2,50 Euros

Lo Pedris és una publicació local que pretén dur la informació a tots els vilatans. Lo Pedris no assumeix, necessàriament, les opinions que els col·laboradors manifesten en llurs articles ni que s'hi identifiqui.

Annexe amb la revista aquest número:

*

Calendari
LO PEDRIS
2012

*

Editorial

La redacció

Resulta difícil fer una editorial alegre i intranscendent per felicitar el Nadal, amb tot el que està passant al nostre entorn. Qui no coneix algú que està a l'atur?. Qui és qui no té una mica de por pel seu futur o el dels seus fills?

Aquesta societat ens està donant uns cops molt forts i ens ha deixat una mica desorientats, al límit de les nostres possibilitats i això ens fa perdre la veritable perspectiva de la realitat en la que vivim.

És per això que no ens adonem que vivim en una societat en la que no patim gana, que tenim la capacitat de discutir i no estar d'acord amb l'altre, però que ho fem en pau, i que si pensem en quina necessitat bàsica no tenim coberta, no sabrem trobar-la.

Vist d'aquesta manera, creiem que ja no es tan difícil poder dir-vos, de tot cor i sense ser simples i intranscendents, BON NADAL i BON ANY NOU.

Pau i Amor.

Sumari

Editorial	2
Entrevista Ricard Llauredó president de la Cooperativa	3-4
Qüestionari Els bolets	5-7
Rutes per caminar El riu de Llastres	8
Salut Natural	9
De cinema And the Oscar goes to	9
Pregó de festa Major 2011	10 - 11
Obituari	12-13
Contes El campaner de Nostra Senyora	14
Poesia	15
Activitats a la llar dels jublats	15
Esports	16-17
Escultura Emocions a través de l'escultura. Mercè Bessó	18 - 19
Història Lliçons d'una crisi	20
Universitat A mode d'agraïment	21
Notícies	22-23
Eleccions generals 2011	24
Notícies	25
Demografia de Vilaplana	26-27
TXINC TXENC	28- 29
Actualitat / Homenatges	30
L'escola classe les Papallones	31
LA FRESCA	32-33
Cuina Nadal i Sant Esteve 2011	34
Passatemps	35

Ricard Llauradó

Actual President de la Cooperativa de Vilaplana i Pagès

La Redacció

Amb el Ricard podríem parlar de moltes coses, però avui volem saber com veu un empresari agricultor jove el que li està passant al nostre camp. Ens hem preguntat quin ha estat el motiu que l'ha fet tornar al born i hem descobert com han estat les mateixes arrels que l'han conduït cap a aquella olor de la terra que mai s'oblida, cap a la llum del sol que mai no es cansa de ruixar-nos l'ànima, per nodrir-la. Potser ha estat una metàfora de la regeneració que tot pagès acaba descobrint cada dia mentre treballa. Parlant, a poc a poc, hem anat descobrint que hi ha un filet de llum, ben a prop, a l'abast. És una ocasió, potser només un afany, no pas exempt de sacrifici, que ens obliga a ser optimistes. Hem descobert el Pagès Emocional? Ah, alerta! No ens equivoquem: Tot i que ens sembli haver descobert la recepta de la sopa d'all, estem parlant del pagès de tota la vida!

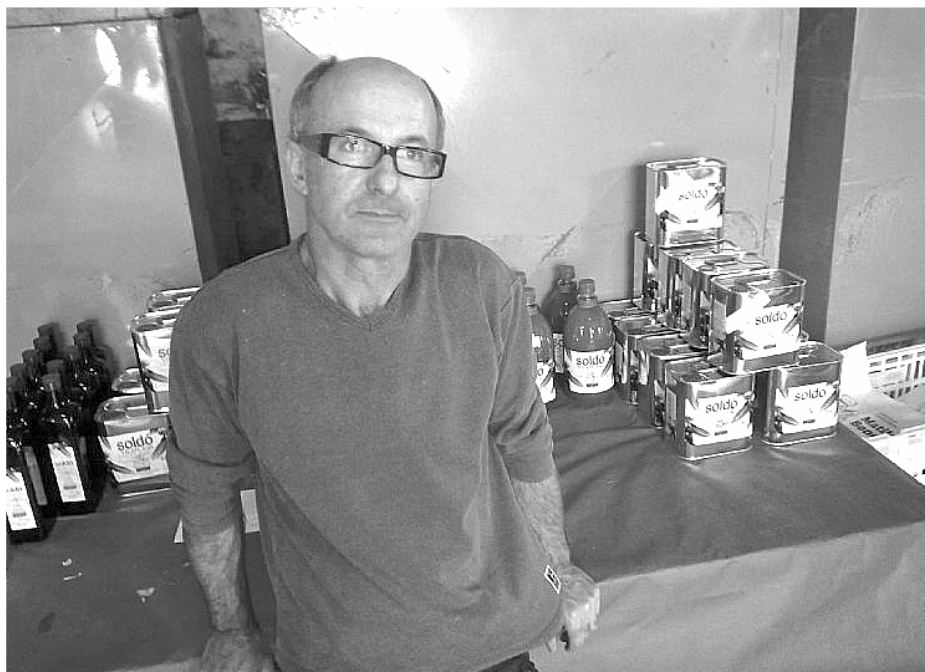
Què fa un pagès jove en l'entorn actual?

La majoria de pagesos tenim 50 anys o més. És lamentable, però la majoria pensem en jubilar-nos. I lo maco és aixecar-te al matí i veure les sortides del sol! Tot i que d'això, evidentment, no en vius!

Molts diuen que la pagesia està acabada, però jo encara m'entesto en veure-hi un filet de llum.

Les perspectives de les noves plantacions d'avellaners (que són uns arbres que no fan plançons i que, per tant, no cal esporgar) poden ser una resposta davant d'aquesta situació. És força esperançador per al jove que s'hi vulgui dedicar. Però, és clar, es tracta d'una (gran) despesa en nova inversió.

Quins canvis en els tractaments i en les eines podeu mencionar que creieu que són o han estat destacats o influents? Quines són actualment les noves maneres de fer les coses al camp?

“Molts diuen que la pagesia està acabada, però jo encara m'entesto en veure-hi un filet de llum.”

Jo ja he vist “girar la gleba”, després van venir els motocultors i els herbicides. Avui en dia aquests tractaments ja no són tan nocius com els d'abans..., ja es tornen a veure “tabans” i papallones, que quasi ja s'havien eradicat!

Veient el què es fa pel món, te n'adones que la cosa no està pas parada, que es trinxa la fullaraca, en lloc de cremar-la, que les màquines es van fent cada vegada més industrials i extensives... En trobades amb gent de La Selva del Camp hem estat parlant sobre la possibilitat de que una manera que no s'abandoni la terra o de trobar-ne podria passar per crear una borsa de terres per “deixar” o alguna cosa similar.

És clar, però, que tot ha de passar per fer fortes inversions i que, per això se n'hauria de cuidar una cooperativa. Tot plegat encara està tot molt verd i encara se n'ha de parlar molt...

I què ens en podeu dir de la nova fornada de gent jove que pot accedir al camp?

Potser si es mantingués el preu de l'avellana, amb aquestes noves plantacions, tot i que evidentment porta molta feina, com que el que encareix més és l'esporgar, s'elimina un component de cost que podria fer més rendible l'explotació. Com ja hem comprovat amb l'ametlla, que requereix molta mà d'obra en poda i els preus tampoc no han acompanyat, no ha resultat tan bé com ens esperàvem però potser ara hi poden haver més sortides diversificant amb l'agricultura ecològica.

Parlem d'inversions. Com a pagès, ens podeu fer un petit balanç dels canvis que heu viscut?

Jo vaig poder acollir-me al pla “Jove Agricultor”, pel qual s'ajudava a la compra de la primera vivenda i per al camp, a interessos baixos. Em va semblar que m'aniria bé i, la veritat, si no hagués estat pels ajuts no hauria pogut fer quasi res...

De tot el que vaig invertir n'estic content i crec que m'ha anat bé. Realment, pel jove que vol començar, és el que l'ajuda més. Encara que saps que ho has de tornar, és un recolzament que anima...

A més, entre quatre o cinc joves, vam muntar una SAT, per tal de poder disposar de la maquinària que ens feia falta i, al mateix temps, mirar de rendibilitzar una mica els costos d'inversió, que eren ja de per si molt elevats.

I, com a president, quines inversions s'han fet o són previstes de fer a la Cooperativa?

Fa uns 15 anys, quan vaig ser president, ja vam comprar el toro i la ventadora/triadora d'olives, de fet, va ser entre la sortida de l'antiga Junta i l'entrada de la meua... També es va comprar la premsa d'oli nova i es van instal·lar unes sitges a la planta superior, per les olives.

Fa poc, vam creure que era oportú de fer la caixa més accessible a tot hom i concretament a la gent més gran, instal·lant-la a la planta baixa.

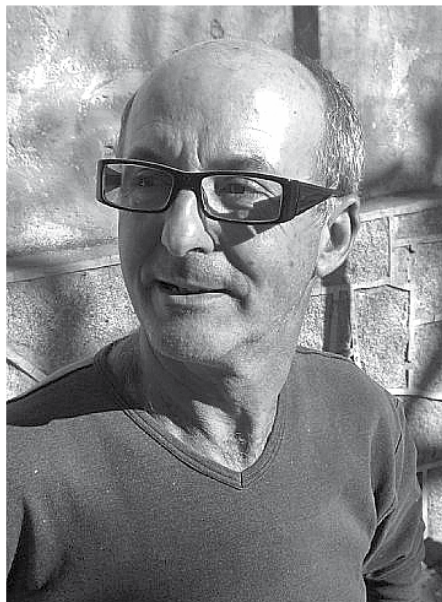
Actualment, potser l'agrobotiga podria anar bé per mirar de promocionar els productes propis, sobretot (a més dels habituals en un establiment d'aquest tipus). També tenim previst mirar la triadora d'avellanes, perquè no hi hagi d'haver tantes persones pendent. Després, potser una sitja o similar, a l'exterior, per portar les avellanes, com fem amb les olives.

Quina experiència teniu o heu viscut en el traspàs de poders o en la convivència entre joves i vells?

He de dir que és força acceptable. La gent gran aporta experiència i naltros, potser hem de dir que hem aportat la "modernitat". Molts segueixen fent com han fet tota la vida, alguns altres s'han adonat que s'havien de modernitzar.

Alguns joves s'han hagut de sentir "On vas amb tanta terra!", jo li responia al meu "Hem de fer més quilos per sobreviure".

La veritat és que s'ha d'agrir, i molt, a tots els socis que han passat per la Junta, sense anomenar ningú en concret. Cal valorar tots aquells que han col·laborat, del primer a l'últim, voluntàriament i sense cobrar cap sou. Si no fos per aquest fet cada quatre anys (tinguem en compte que a tots ens agrada ser a casa en lloc de descarregar un camió d'adob o fer lliures!) la Cooperativa

Ricard Llauredó Pellicé (54 anys)

no hauria pogut seguir tirant endavant com fins ara. Realment és molt d'agrir i molta gent no s'adona que són moltes hores, molt productives i que generen un intangible, en forma de benefici, del qual se'n beneficia tothom.

Les recents protestes de la pagesia en general van ser molt importants, tant com les coses que s'hi reclamaven. Com va viure aquells fets i com veieu els resultats que se'n van sobrevenir?

De fa vint anys cap aquí és evident que l'avellana no genera tant com abans... Alguns pensaven que s'havien d'haver encès més focs del que es van encendre, la gent estava molt forta! Alguna cosa es va aconseguir però el cert és que et van dient que sí, que sí!, però finalment, quan el "paquet" torna de Brussel·les o a Madrid, tot acostuma a quedar tal com estava abans de les eleccions... Amb bones paraules sí que es van aconseguir coses, però al final s'ha quedat amb ben poca cosa... Què en queda, en definitiva? Doncs que la pagesia ara està molt més unida que abans.

A més, si tenim en compte que al 2013 és previst que s'acabin els ajuts els plans de la UE, sembla clar que haurem de fer canvis i que amb la crisi actual el més convenient potser sigui pactar un "recomençar de nou".

Quin és el present de la Cooperativa de Vilaplana?

Estem molt orgullosos de l'oli de Vilaplana, el "Soldó"! Actualment estem veient que una nova via de sortida sigui l'exportació. És una cosa que pot anar bé. En aquests darrers dos anys hem

pogut exportar oli a agrobotigues d'Alemanya, Bèlgica o Àustria.

Amb els alemanys, van ser ells els que ens van venir a buscar. Cercaven una cooperativa petita i un soci els va donar l'oli per tastar, van venir, els va agradar i van acabar fent una comanda de 6000 ampolletes de 1/4 de litre.

Amb els francesos ha estat un pèl diferent: la campanya passada, van comprar llaunes per vendre a França.

Tot plegat potser és poca cosa però sembla que va a més...

Ara, amb tot això, volem mirar de fer una mica de promoció de l'oli als mitjans. Entenem que ha de passar per un saber promocionar el producte i, al mateix temps, saber vendre'l. A més, les festes de l'oli han aconseguit millorar l'eficiència en la promoció de l'oli, cada any augmenta el nombre de persones que hi assisteixen i, és clar, les vendes.

Com veieu el futur de tot plegat?

No sé pas com imaginar-me el futur de la pagesia. Cada dia estem veient com gent de 40 i 50 anys ho van anant deixant. Clar, tot és molt bonic però s'ha de pagar la llum, les despeses, els col·legis i no mengem pas del "que maco que és el camp"! Potser és una mica llastimós això que he dit però cada vegada es va fent una miqueta més fosc... Potser si es fa el Parc Natural ens pot acabar ajudant, els boscos es podrien mantenir, però tots sabem que, a diferència d'Europa, només és quan es cremen que s'hi aboquen els diners!

De cara al futur, doncs, m'agradaria donar ànims amb les noves plantacions que ja hem parlat, a veure si podem tornar a veure els camps verds i conreats, això sí, amb costos menors!. Espero que no sigui massa tard i que pugui sortir una remesa de gent nova/jove que torni a conrear la terra de l'avi...

Servei Oficial:
Lucas
CENTRE AUTOTECH

Tallers
Rafel Sans

Mecànica de l'automòbil i planxisteria
Instal·lacions de fontaneria, gas i calefacció
AIRE CONDICIONAT - PLAQUES SOLARS

C/ Muralla, 23 - 43381 L'ALEIXAR
Tel. 977 815 384

Humbert Mestre Ferré

Joan Huguet Ferré

Hi ha uns bonyets al terra que estan molt buscats en segons quines èpoques. Ha d'haver plogut, han d'haver passat uns vint dies després del ram, el terreny no ha d'estar molt trinxat, no s'hi ha de fer molt de soroll ni ferida al voltant, hi ha d'haver sort, s'ha de ser un bon observador potser un munt de màgia tota junta que inclosa amb el respecte cap a l'entorn ens fan sortir a buscar rovellons i descobrir què amaguen aquests petits nyenyos que, si vol, la natura ens regala cada any.

- 1. Creus que es faran rovellons aquest any?**
- 2. Què en penses de la febre que hi ha pels bolets a Catalunya i arreu?**
- 3. Com ho faries per a què es conservés l'entorn en temps de bolets?**
- 4. Faries pagar una taxa per accedir al bosc? Per què?**

1. Com tots ja hauríem de saber, el que fa que una temporada sigui bona o no pel bolet depèn molt de la pluja i, desgraciadament, aquest any ha començat a ploure massa tard (primers de novembre) i durant aquesta setmana tant de pebrassos com de rovellons no es troba res i ja fa els 21 dies. Crec que si continua la bonança de temps potser encara se'n podran plegar alguns, ja veurem.

2. De totes maneres, els mitjans de comunicació són, al meu parer, bastant-molt responsables de la febre "boletaire" que hi ha actualment i tant si se'n fan com si no, inciten a la gent a "envair" boscos i camins, sense tenir en compte que aquests boscos, camins i conreus ténen uns propietaris i hi ha gent que viu de la terra i prou feina té per a conservar-ho. També ajuda molt a augmentar el flux continu de gent cap al bosc el fet de que hi ha tanta i tanta gent sense feina i creu que així es pot treure uns diners.

3. Per a conservar l'entorn natural del nostres boscos no hi ha potser una solució màgica, ja que malauradament la gent no té massa consciència de que la natura s'ha de respectar.

4. Però, tal com veig que va la cosa, cada any més i més gent, no em semblaria gens desencertat fer pagar una taxa per accedir als boscos com ja es fa en molts llocs.

1. Sí, se'n faran però no a tot arreu. Ha plogut bé però molt tard i perquè se'n facin ha de ploure a l'agost. Escric aquest qüestionari al bosc, hi he estat una hora caminant i no n'he vist ni un. Alguna cosa vol dir.

2. La gent està cansada d'estar a la ciutat i a la mínima que poden surten al bolet, a caminar, etc. El gran problema és que la majoria de la gent es pensen que els boscos són de l'Estat. Però resulta que a tot Catalunya, la immensa majoria de la superfície forestal és privada i això es diu molt poc als mitjans de comunicació. Això també passa amb els camins, els quals també són, en gran part, particulars del veïns.

3. Hi ha una feinada quan hi ha tanta desbandada de gent pels boscos, molts no estan acostumats a aquest entorn. És difícil que es conservin els boscos ja que la majoria de la gent no sap respectar aquest medi natural. Un exemple el trobem en què es van a buscar bolets el dia següent de ploure i un bon nombre de gent ho remenen tot de forma indiscriminada, per comptes d'anar-hi més tard, quan ja s'han fet i han proliferat.

4. No, jo no faria pagar taxes ja que a Vilaplana la majoria dels boscos tenen una superfície petita, per tant hi han molts propietaris. D'altra banda, els boscos de muntanya també són privats, però la superfície és més gran. A casa, dins del nostre terme municipal, tenim boscos d'ambdós tipus. Jo només demanaria que els respectin i que els deixin tal com els han trobat.

Jordi Fernández Llorens

1. Tot depèn del temps que hi hagi més o menys. De vegades les coses comencen bé i després tot es gira. El que no canvia mai és com es tracta el bosc, des de ja fa temps se l'està tractant molt malament i no només a la tardor. El fong és un ésser viu que es manifesta normalment a la tardor, però hi viu tot l'any sota terra.

2. Catalunya és un poble micòfag de sempre però des de que es fan programes mediàtics de televisió, o anuncis a on no toca, crec que ha estat el detonant de tota aquesta febre de ciutat.

3. En la meua opinió la solució seria a llarg termini, amb educació i formació. Fer programes de televisió educatius, que no perseguissin cap tipus d'interès econòmic, no publicitar la bona nova quan es fa la previsió del temps, i no encertar mai quin temps farà. Des del meu punt de vista crec que una solució ràpida i puntual no hi és.

4. D'entrada no. En aquest país els problemes sempre es resolen amb taxes i impostos, però no donem cap solució. Tot l'entrellat hauria d'estar regulat per llei com la caça o la pesca. Però regular-ho seria impopular, i això els polítics ho saben molt bé. La classe política, que no sé perquè li diuen classe, per mi són una espècie o subespècie, només es belluguen per rèdits electorals, quan és un problema molt gros que afecta a tots en general i a propietaris i pagesia en particular i que molta gent en treu beneficis econòmics: recol·lectors,

venedors, hosteleria. Fins i tot la televisió, la de tots. M'agradaria saber què val el temps de publicitat quan fan aquests programes. Aquesta gent no es donen compte del mal fan. Imagina't que fessin un programa que es digués Caçadors de moixons, on ensenyessin com caçar-los, desplumar-los, esquarterar-los i com cuinar-los, seria un escàndol. Encara no he parlat amb cap pagès, caçador o propietari que hi estigui d'acord.

Maria Mestre Mestre

1. A mi em faria molta il·lusió que sortissin rovellons, però sabem que això és fruit de la naturalesa junt amb la meteorologia, que és la que mana.

2. Una mica exagerada, per no dir molt ! Començant pels mitjans de comunicació, sembla que els bolets siguin elements d'unes prestatgeries del Super. Si avui plou, el cap de setmana ja anirem a plegar bolets.

3. Jo faria el que he fet sempre, el que m'han ensenyat a casa meua, respectar el bosc i els bolets. Desgraciadament avui no és així, fa molta pena anar al bosc i trobar-ho com està ja abans que els pobres bolets puguin sortir.

Sembla mentida que tanta gent d'avui dia amb tants estudis i que domina tant la tecnologia, que fent un clic a l'ordinador ja saben (per exemple) que si volen fer un viatge al Japó no han de donar propina perquè la seva cultura no ho accepta, i ho respecten.... això és maco. Doncs els nostres boscos amb els seus bolets, i els nostres conreus amb els seus fruits, són a casa nostra, al nostre entorn, i formen part de la nostra cultura. Pensem-hi una mica i mirem de respectar-ho.

4. Jo només conec els boscos del nostre entorn, ho veig difícil,... em sembla que el personal que hi va hauria de ser més curiós, respectuós i prudent.

Albert Maria Robert Ferré

1. Si va plovent seguit se'n van fent. Si fa secà, llavors no.

2. N'hi ha que en busquen per menjar-se'ls ells i altres ho fan per vendre'ls pels restaurants, als mercats i allà a on sigui. Als restaurants se'n guisen molts plats.

3. Que plogués més i que no botessin foc. Que no es cavés, que ara es fa malbé molt. Abans s'estirava i amb compte es posava al cistell, ara n'hi ha que els fan malbé de la manera que els arrenquen. Abans tothom anava caminant i ara es va amb cotxe a tot arreu. Jo hi havia anat pocs camins amb el pare i la mare però em costava trobar-ne per l'assumpte de la vista.

4. Si perjudiquen el bosc, sí que ho faria. Pagar per fer negoci, no, no ho he sigut mai jo d'això.

C. Casal, 3 - Tel. 977 815 652 - 43380 **VILAPLANA** (Baix Camp)

Sisco Mariné

1. A data d'avui (15 de novembre, dia que contesto aquest qüestionari, i que ha estat plovent tot el dia), ja han passat els 21 dies de les primeres pluges i no hi ha ni rastre de bolets. Però l'esperança és l'últim que es perd.

Si el setembre i l'octubre va fer el temps que tocava fer a l'agost, i ara que ja ha passat la castanyada tenim un novembre passat per aigua i amb unes temperatures pròpies del setembre, per què no podem esperar tenir una bona florida de bolets que duri tot el desembre i arribi fins Nadal? Jo encara sóc optimista. Quan surti la revista, ja sabrem si ho he encertat i ens hem pogut fer passar les ganes!

2. Amb tant de programa de tele, tantes col·leccions de fitxes que regalen i tants cuiners famosos explicant receptes de bolets, què menys es pot esperar?

Per això després es perden tants despistats pels boscos de Catalunya!

3. Això és la pregunta del milió. Quan hi ha massa gent pels llocs sempre hi ha algú que es pensa que al bosc també li han de posar papereres i li han de passar a recollir la brossa. Però són una minoria. La major part dels boletaires saben què s'ha de fer i s'emporten l'embolcall de l'esmorzar i l'ampolla d'aigua cap a casa. És una qüestió d'educació.

4. No. És una de les poques coses que encara podem fer gratuïtament i, de moment, no veig prou raons per a canviar-ho. Això és el que penso ara des de casa, contestant tranquil·lament aquestes preguntes davant de l'ordinador.

Però si em féssiu aquest pregunta després de creuar-me pel bosc amb algun grup d'aquests, diguem-ne "despistats", que van a buscar bolets com si anessin a fer "botellón" i que criden sense parar tot el matí (tant si en troben com si no en troben), segurament us contestaria que sí, que s'hauria de fer

pagar. I no només fer pagar, sinó fins i tot fer-los-hi un test psicotècnic per a saber si estan prou preparats per a deixar una estona l'asfalt i endinsar-se en una zona tan perillosa i exòtica com un bosc mediterrani. A més d'un no li donarien el carnet!

Pitu Vilalta

1. De fer-se'n se'n faran, però pels que es faran, se'n faran pocs, i a pocs llocs. Amb tot, hi ha altres bolets que també són bons de collir.

2. Que és promogut per tevetrès i d'altres mitjans. Jo només vaig allà on, de boletaires, ni se'n senten ni se'n veuen.

3. No veig gaire de quina manera, més enllà dels consells quant al respecte a la natura i demés.

4. El propietari de cada lloc hauria de poder-ho fer (el bosc no és de tots, encara que sembla que molta gent s'ho creu).

És clar que fora difícilment acceptat per molts boletaires i encara més difícil de fer complir. Potser a canvi de lloc per deixar el cotxe, o de revisar el cistell per si conté algun bolet metzinós. Això, cada any, estalviaria un mal de panxa a alguns i a uns quants, anar-se'n a l'altre barri.

Rosa M Montaña

1. No hi entenc gaire, però consultat el Centre Tecnològic Forestal de Catalunya, sembla que la temporada serà bona al Pirineu i Prepirineu, però no tant com el darrer any.

2. Una mica una moda, és un lloc que ara omplen aquells que en un altre moment parlaran del bosc com si fos un espai espantós. La febre sempre té una pujada i una baixada, ja se sap. El contacte amb la natura, ha de partir del respecte tot i que de vegades no tractem bé la terra i els fruits que ella dona en surten perjudicats.

3. És difícil d'arreglar si les persones no prenem consciència de que la natura, és part de la nostra supervivència, de la nostra manera de veure el món. Caldria doncs, prendre mesures preventives en el marc educatiu de les famílies, les escoles i les pròpies institucions.

4. No crec que el fet de pagar alliberaria de res a aquells que volen destruir. El fet de destruir es el contrari de construir. Qui no entén que la natura s'ha de preservar, el fet de pagar encara li dona més dret a fer-ne el que ell creu més adequat, tot i que això signifiqui destrossar el bosc d'una manera indiscriminada.

Àlex Masdeu i Font
Picapedrer / Restaurador de pedra / Geòleg

Mòbil 625 558 358
Web: www.picapedrer.com
Correu electrònic:
alexmasdeu@picapedrer.com

Carrer Doctor March, 1
43380 VILAPLANA

Josep Tost

QUEVIURES I
TRANSPORTS

Dr. Mallafré, 12 - Tel. 977 81 50 87
VILAPLANA

EL RIU DE LLASTRES

■ Ester Borràs Giol

Sortim de Prasdip (240 m) seguint les marques blanques i vermelles del GR 192 en direcció a Santa Marina.

Arribem a la cruïlla amb el "Tomb dels Barrancs", on hi ha diversos pals indicadors. Seguim el GR en direcció "Barranc de Sta. Marina - Mas d'en Sabaté". Passem entre camps d'avellaners i pel mateix llit del barranc, traessem la carretera i acabem arribant al bonic Mas d'en Sabaté. Continuem altre cop pel llit del barranc i arribem a l'ermita i la gran àrea recreativa de Santa Marina. Aquí hi ha font per si volem omplir la cantimplora. També pot ser que estigui obert el restaurant.

Seguim l'excursió. Pal indicador: a mà dreta surt la variant del GR 192-I, que porta fins a Vandellòs. Naltros, però, seguim pel ramal principal, en direcció a Masboquera. Aquest sender passa pel mig del bosc, però de tant en tant permet tenir vistes cap a la serra de Llaberia, que estem deixant cada cop més enrere.

Arribem a un altra cruïlla ben indicada: seguim cap a Masboquera i el coll Pressó. A partir d'aquí el sender puja de forma constant fins arribar al coll Pressó (470 m), des d'on se'ns obre la vista cap a les muntanyes de Vandellòs i un bocinet de mar.

A partir del coll el sender baixa, també de manera constant, en direcció a Masboquera, que tenim davant mateix. A la dreta es veu Vandellòs. Estem

acabant de travessar la serra de Santa Marina.

Arribem al pla, traessem el que ja es pot considerar riu Llastres. Cal dir que, malgrat tenir la categoria de riu, només baixa després d'aiguats més o menys forts, tot i que podrem comprovar que no sempre ha estat així.

Pal indicador. Abandonem definitivament el GR 192 i seguim en direcció "Riu de Llastres - Els Estrets" agafant l'itinerari que porta per nom "Tomb de Llastres". Malgrat que hauria d'estar senyalitzat amb marques blaves, durant el nostre recorregut pel llit del riu no en veurem cap. En canvi, sí que veurem marques verdes i blanques de sender local.

Iniciem el nostre pas pel riu de Llastres. El llit és força ample i al nostre voltant les parets són més aviat altes. Al cap d'1 km aproximadament, el riu fa un primer revolt i al nostre davant se'ns presenta una preciosa paret completament vertical. Sota mateix d'aquesta paret comença el tram anomenat dels Estrets, on el riu ha format tot de cadoïlles. Per passar-hi se'ns demanarà tenir una mica d'agilitat, però no hi ha cap lloc que sigui realment complicat. Després d'estar força temps caminant, el llit del riu torna a suavitzar-se.

Pal indicador. Abandonem el riu Llastres, que se'n va cap a les Planes del Rei i l'Hospitalet, on desemboca. Agafem el sender marcat com a PR-C 90 en direcció a Prasdip. A partir d'aquí anirem seguint les marques blanques i grogues del PR, que es barregen amb les blaves que senyalitzen diversos itineraris d'aquesta zona.

El sender puja progressivament seguint el recorregut de la séquia d'en Marian. En algun punt pot resultar estret o aeri, però sense excés. A partir de la font de l'Anxera (que no raja) el desnivell s'accentua una mica fins arribar al capdamunt del coll del Marquès (350 m).

A partir del coll ja tot és baixada fins a Prasdip, a on s'arriba passant pel costat del barranc de la Dòvia.

Tot i que l'itinerari està tot indicat, podeu agafar com a referència el mapa Serra de Llaberia escala 1:20 000 de l'editorial Piolet.

AGR BOTIGA

AGR BOTIGA
COOPERATIVA DE L'ALEIXAR

Hi trobaràs la millor selecció de productes naturals de la terra.
Oli, vins i caves amb D.O. Gran varietat de fruits secs.
A més productes de qualitat elaborats artesanalment.

Obert cada dia de 10 a 1 i de 5 a 8, diumenges d'11 a 2 (dilluns matí tancat)

C/ de Guardiola, 58
43381 L'ALEIXAR

Tel. 977 815 290

Tels. oficina:

977 815 584 - 977 815 105

■ Rosa M Montaña

Recordem: Els 38 remeis estan distribuïts en 7 grups.

El mes de març parlàvem del grup III, ampli per la seva quantitat de remeis. Avui ens referirem al grup IV i V, que tenen un aspecte més concret.

Grup I: Per als que tenen por

Grup II: Per als que pateixen d'incertesa

Grup III: Per als que no tenen interès per les circumstàncies presents

Grup IV: Per als que pateixen de soledat

Grup V: Per als que son hipersensibles a les influències i opinions

Grup VI: Per la desesperança i l'abatiment

Grup VII: Per l'excessiva preocupació pel benestar dels altres

Flors del Grup IV

Nom en anglès / Nom en català / Nom en castellà
Water violet / Viola d'aigua / Violeta de agua
Impatiens / Balsamina Glandulífera / Hierba de Santa Catalina

Heather / Bruguerola / Brecina

La viola d'aigua, en aquelles persones que tenen tendència a la soledat, l'aïllament i la evitació de relacions socials, té la capacitat de donar empatia, i desenvolupar la seva part emocional per donar pas a la transmissió de coneixements i valors.

Balsamina Glandulífera, promou la paciència, la acceptació i el fluir del ritme de la vida. Pau interior.

Bruguerola, dona tranquil·litat interna i autosuficiència emocional. Fa que la persona tingui una escolta interna i externa. Empatia amb els demés.

Flors del Grup V

Nom en anglès / Nom en català / Nom en castellà

Agrimony / Agrimònia / Agrimonia

Centauri / Centaura / Centaura

Walnut / Noguera / Nogal

Holly / Grèvol / Acebo

Agrimònia, promou l'acceptació i l'autèntica alegria interior. Ajuda a resoldre problemes no resolts amb força suficient. Pau amb els demés i per comunicar sentiments.

Centaura, dona la força de la independència per poder expressar i defensar les pròpies opinions sense influències externes.

Noguera, ajuda en les adaptacions als canvis. Tallar amb el passat i començar de cero.

Grèvol, promou el sentir-se estimat i confiar amb els altres. Obrir-se a l'amor incondicional.

Tal com ja hem dit en anteriors edicions, cada remei té les seves propietats i cal definir acuradament els símptomes i les circumstàncies per fer un bon tractament.

Cal assessorar-se i fer un bon estudi de la situació personal abans d'utilitzar els remeis.

Bibliografia: web 5inc-elements.com. Esencias Florales 5inc Elements

Anotacions del Dr. F.J. Wheeler del catàleg del Dr. Bach; Guia del Dr. V. Fabrocini

And the Oscar goes to.

■ Joan M. Rovira

Com cada any, el camí cap als Òscar ha començat i per primera vegada a la història una pel·lícula catalana i parlada en català ha estat seleccionada en aquesta llarga cursa. Cal desitjar-li a Pa Negre molta sort i que pugui escoltar la famosa frase "and the Oscar goes to".

El cas és que sempre resulta qüestionable el fet de com s'ha de valorar una obra artística l'objectiu fonamental de la qual es fer-nos sentir emocions i ¿qui és el maco que ens mesura els sentiments? Segur que ben aviat sortirà alguna aplicació per a mòbil capaç de fer-ho.

La veritat, però, és que ens encanta aquesta competència, aquest espectacle i fer aquelles típiques travesses amb els amics cinèfils. Siguem sincers. Els nord-americans són únics organitzant aquestes parafernàlies que no deixen de ser un gran negoci i un gran aparador de la seva indústria i ens deixem contagiar muntant Goyas o Gaudís a imatge i semblança. Salvant les diferències, és clar.

A tots ens venen al cap els lacrimògens discursos dels guanyadors recordant-se de família, amics i coneguts diversos. Però ¿i els perdedors? ¿qui se'n recorda d'ells? ¿fou una injustícia la seva derrota? Fem-ne un recordatori d'aquells que no van escoltar el "and the Oscar goes to".

Steven Spielberg ja té dues estatuetses daurades però va patir algunes rebotades prèvies, de moment esperades, ja que eren nominacions per pel·lícules d'acció o fantasia, menysvalorades sempre en aquests premis. Així que va preparar a consciència un d'aquells drames d'època tan proclius a recollir premis, El color púrpura (1985). 11 nominacions, 0 Òscar. ¿Us en podeu imaginar la cara mentre aquella cerimònia avança lentament i els premis passen de llarg? La patacada, espectacular i rècord històric encara no superat... però sí igualat. Unes edicions anteriors, Paso decisivo (1977) aconseguia el mateix resultat. Una cinta sobre el ballet que pràcticament ningú recorda.

Però Spielberg no és l'únic reconegut director que ha rel·liscat a la catifa. Martin Scorsese arribava amb 10 possibilitats per Gangs of New York (2002) i esperava guanyar sobretot la de millor director. Se'n va anar de buit i va haver d'esperar 4 anys per aconseguir-la per Infiltrats (2006), un thriller interessant, vibrant, però un remake d'una cinta asiàtica al cap i a la fi. Tot plegat semblava més aviat una compensació per les derrotes anteriors. Els germans Cohen patien una desfeta similar amb Valor de ley (2010) un western d'aquests denominats crepusculars.

Però ¿com cal valorar una d'aquestes derrotes? Posem per cas la lluita de tres pel·lícules que van coincidir la mateixa edició, força conegudes i de pas juguem una mica al Trivial. ¿Quina és la vostra favorita d'aquesta terna: Forrest Gump, Cadena Perpètua i Pulp Fiction? Tres grans pel·lícules sense cap mena de dubte.

El 1994 xocaven i al final l'Oscar fou per... Forrest Gump, impecable producció de Robert Zemeckis i exaltació edulcorada de l'estil de vida nord-americà. Pulp Fiction es conformava (només hagués faltat) pel millor guió original de set opcions que és bàsicament la forma que té Hollywood de dir-te, en aquest cas a Tarantino: "sí, sembla que ets brillant però no et passis". Resulta evident que Tarantino no en va fer ni cas. Però és que l'emotiva història d'amistat i superació de Cadena Perpètua no n'aconseguia cap i això que també disposava de 7 nominacions. ¿Haguéssiu votat igual que els acadèmics? ¿Quina és la vostra favorita?

Apa, ja teniu quelcom per reflexionar mentre esperem que l'Òscar decideixi agafar un avió cap a Catalunya.

Pregó de la festa

■ Albert Ferré Huguet

Il·lustríssim alcalde, regidors i regidores, veïns i veïnes de Vilaplana, sigueu tots benvinguts.

Abans de res, deixeu-me dir que aquest és un prego especial, fet per primer cop per diverses persones, per alguns dels qui vam formar part de la primera junta del Casal de Vilaplana. El motiu, la celebració dels 30 anys del naixement del Casal. Jo, per les circumstàncies d'aquell moment, vaig ser-ne el primer president. Ni puc, ni vull penjar-me cap medalla. Avui però no ha pogut assistir el nostre amic Pasqual Torruella, que també va formar part d'aquella junta.

El Casal va ser el fruit de l'esforç, l'empenta i la dedicació de moltes persones, la majoria veïns de Vilaplana. Alguns altres, persones de fora que de forma desinteressada ens van voler donar un cop de mà.

Abans de res, però, deixeu-me que dediqui les primeres paraules d'agraïment i homenatge a les persones que van formar part d'aquella junta però que, avui, ja no són entre nosaltres. Són l'Isidre Besora, el Fèlix Mestre i el Josep (el Pepitu) Mateu. Per tots ells, pel seu record, per la nostra estimació, demano si us plau un sentit aplaudiment.

Avui és un dia pel record, per la festa, que comença cada any amb el prego de la Festa Major. Aquests dies, pensant en què dir-vos des d'aquí davant, m'han vingut al cap records i vivències de la fundació del Casal. Dies de nervis, d'algunes angoixes, força maldecaps, per què no dir-ho. Dies sobretot de molta il·lusió, de moltes il·lusions compartides per tirar endavant un projecte de poble.

Un Casal és sempre un lloc de trobada. I en un poble petit, el casal és molts cops l'únic lloc on tractar determinats assumptes, on fer segons quines festes i quins actes. Vilaplana ha estat sempre una vila interessada en trobar punts de reunió. Encara que alguns no ho hem arribat a conèixer, a la memòria del poble, la Margarida del Bar, el Jaumet o la Mercè del Cafè, del Juanito del Bar, la Bona Llavor, el Cafè del Pepet Bidó, a ca la Narra, el Sindicat, el Bon Vi, etc.

La construcció del local del Casal va ser fruit de la feina de tots els qui van aportar el seu gra de sorra. Va ser gràcies a la col·laboració de tantes persones! Amb el suport, també de l'Ajuntament, presidit per l'Agustí Ferré, l'alcalde llavors, que a través del pla d'obres i serveis va contribuir a pagar la meitat del que va costar. A més de fer el Casal, vam haver de guarnir també el taulell, el bar i la cafeteria.

En la construcció del casal, tot el mèrit pel Fèlix i el Pepitu. Gràcies a ells vam aconseguir que els pilars quadressin, que no es descantellessin gairebé ni un centímetre. Encara recordo el Fèlix, fent escarafalls, perquè ens havíem passat dos centímetres en els càlculs. Ell no sabia, però, que el marge d'error era de 10 centímetres. Gràcies però al Fèlix i al Pepitu tot va acabar quadrant i el Casal va tirar cap amunt.

També van acabar quadrant els números. I no va ser fàcil, perquè de quartos n'hi havia més aviat pocs. Ja ho sabeu. Va ser gràcies també les col·laboracions de persones desinteressades que ens van avalar en aquell moment, gent gran, que sense fer soroll ni demanar res a canvi ni cap explicació, van estar al nostre costat. I com que no recordaria el nom de tots, prefereixo no anomenar-ne cap. Per tots, però, el nostre agraïment i record.

També donar les gràcies a la Caixa Rural, per la seva ajuda, que va ser indispensable per tirar endavant la construcció del Casal.

He recordat aquests dies també amb alguns dels que vam viure aquells moments, la construcció d'un altre projecte de poble, molt lligat al casal, la construcció de la piscina. La vam fer entre tots, amb l'esforç d'uns quants ago-

sarats, sumant forces i coneixements, d'aquí i d'allà, de dins i fora de Vilaplana. Una piscina que encara recordo quan vam omplir-la per primer cop. Van fer falta els raigs de moltes fonts i pous del poble. D'aquí i d'allà, per acabar omplint la piscina, una obra que encara avui perdura, on cada estiu veiem xalar els nostres petits, generació rere generació. I també, per què no dir-ho, ho gaudeixen els més grans.

Es va començar fent una piscina, es va seguir fent un aixopluc, es va continuar amb el poliesportiu. I després va arribar l'escenari i la gran sala de ball. Ha estat uns dels puntals de la cultura local. On hi ha trobat també el seu espai la gent gran. Hem de destacar també el gran respecte amb què la majoria dels assistents ha tractat sempre el Casal.

Parlar del Casal és parlar també dels locals que abans de tenir acabat el casal, van servir per donar-nos aixopluc. Pel record el Cafè de Cal Ritu, on segurament hem passat més hores els de la nostra generació, on també s'hi feia cine i ball.

Un cafè que també vam llogar els dissabtes i diumenges, alguns matrimonis del poble. I els dies de cada dia ho portaven els joves, que col·laboraven en tota classe de festes. Van ser uns temps, molts ho recordareu, de concerts sonats a Vilaplana.

La construcció del Casal va coincidir amb aquella moguda. Van passar per Vilaplana, el Moustaqi, la Marina Rossell, el Pi de la Serra o el Lluís Llach. Sovint s'omplia el poble. I encara avui em quedo parat de com es van tirar endavant tots aquells concerts.

Del primer temps del Casal recordo sobretot l'empenta de tantes persones. Dels joves i els grans. En aquell primer casal, hi havia més socis que veïns a Vilaplana. Tot i que no tots els veïns eren socis.

De tots és mèrit d'haver fet realitat el Casal. A tots ells, per molts anys. A tots els veïns i veïnes de Vilaplana, també als que ens heu volgut acompanyar des de pobles veïns. VISCA LA FESTA MAJOR! VISCA VILAPLANA!

Passo la paraula a la Maria Rufina

major 2011

■ Maria Rufina

El Casal som tots

Era l'any 80. Es va fer una reunió a l'Ajuntament on abans hi havia l'escola. L'Agustí Ferré, que era l'alcalde, la presidia. Va començar dient que s'havia de treballar i començar a fer el Casal. La piscina ja estava en marxa.

Per això he dit que el Casal som tots, perquè es va poder construir posant un granet de terra cada vilaplanenc.

Com ja ha dit l'Albert, una colla de matrimonis varen arrendar el Cafè de cal Ritu perquè el poble no es quedés sense cap lloc per anar a fer el vermut i al cine. Recordo, com anècdota, que un dia vaig sentir en un grup de persones una que deia: "M'agrada això del vermut els diumenges, els pops cada setmana tenen el gust diferent, això sí, sempre bons". I tornant al Cafè del Ritu, durant la setmana els joves obrien els vespres i el dissabte i festes els matrimonis.

Mentre la piscina ja funcionava es va començar el Casal.

La primera Festa Major i també la segona es van fer a cal Ritu. Després es

va acabar el contracte i a cal Ritu varen tancar esperant obrir el Casal.

Era el mes de setembre i el Casal ja estava acabat entre tots: uns fent de paleta, altres de manobre, altres donant l'aigua dels seus pous i fins i tot es va pujar una "cuba" d'aigua del mas del Pep Savall per acabar d'omplir la piscina.

Amb la col·laboració d'unes botigues de Reus i les de Vilaplana varem fer 10 lots que es van rifar i, nosaltres, cada diner que arreplegàvem dèiem: una rajola més!

Com anava dient, al setembre el Casal ja estava acabat però ... si tenim sala de ball i no hi ha escenari! On posarem els músics?

En arribar del tros de plegar avellanets, molts d'aquells aficionats, que sempre s'arremangaven, ho varen tornar a fer. Els vespres, després de sopar, apa! un picant per aquí, l'altre per allà, hi van posar tanta voluntat que per la Festa Major ja teníem escenari!

Com tots sabeu, es va fer tot "a trancas i barrancas" i sempre amb l'Ajuntament al davant, tant com entitat com els membres que la composaven que també van treballar personalment

en tot el que convenia. Gràcies a tot-hom !

I per fi, aquella Festa Major ja va ser completa. Teníem una gran colla de persones que es varen fer socis i, votada per aquells socis, la primera Junta. I mira, rient rient ja fa 30 anys !

En nom dels que queden d'aquella Junta, units amb l'Ajuntament, presidit pel seu alcalde Tomàs Bigorra, us desitgem que pogueu gaudir força anys del Casal i de la Festa Major. ♦

Membres de la 1ª Junta del Casal, 1981

Josep Mateu Solé
Maria Huguet Mestre
Fèlix Mestre Cardona
Pascual Torruella Tomba
Albert Ferré Huguet
Josep Virgili Juanpere
Isidre Besora Cabré

ENTRE AUTOMOBILISTES

CARBURANTS VILAPLANA

DISTRIBUCIÓ A DOMICILI DE GASOILS

Comandes: ☎ 977 328 417

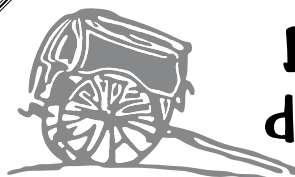
Tot tipus d'articles pel seu vehicle - Obert 24 h

JOSEP MESTRE SERRALLER

FERRO
ALUMINI
INOX

Tels: 977 76 82 68 - 670 45 59 04

La Tartrana de Cal Munter

Confort en Allotjament Rural

Àngel Guimerà, 9 - 43380 VILAPLANA
Tel. i Fax 977 815 160 - Mòbil 687 415 898
www.latartrana.es

Conill amb herbes de La Mussara

■ A. Vernet Martí

Ja fa anys, una singular parella, el Miquel i la Montse, procedent de Vilaplana, va aterrar a l'Aleixar per atendre la cafeteria del Casal a la qual, encertadament, va incorporar el valor afegit de la restauració.

Tenia el seus orígens al Baix Llobregat de famílies obreres dedicades als nobles oficis de la fusteria, ell, i de la indústria tèxtil, ella, amb seu a la Colònia Güell. Vaig conèixer el Miquel a la barra del bar "La Bodega" de Vilaplana quan, junt amb uns altres dos companys, vam anar a menjar el famós àpat per celebrar el final de la campanya d'esporgar avellaners.

Mentre fèiem temps vaig preguntar-li (irònicament) quina cosa em serviria si li demanava un aperitiu amb "GUARETS" tal com ho anunciava a la pissarra i amb un moviment neguitós ens va mostrar una llaua oberta d'escopinyes que va extreure del frigorífic. Va ser evident, tot i que, a diccionari obert, em feia veure l'autenticitat de la paraula, motiu de la discrepància.

En una altra ocasió ambdós vam coincidir que el diccionari estava equivocant i no pas el Miquel. Havia confós el "BARBECHO", un sistema de conreu agrícola, amb el "BERBERECHO", el preuat mol·lusc apte per a consumir; aleshores ja tenia anunciat a la pissarra el vermut amb escopinyes.

En una altra ocasió, ja al cafè de la Societat de l'Aleixar, vaig retornar-li un cafè amb llet perquè no era prou calent i, ara al cap de molts anys, quan em va convidar a la seva caseta del tros (pulcra, ordenada i neta com una patena) a esmorzar em va retreure el fet perquè, quan després d'escalfar-lo fins a rebentar, vaig deixar-lo refredar fins a poder-lo consumir i va pensar que la meua actitud no era altra que fer-li la punyeta. Va canviar de parer quan vaig argumentar que era un motiu per dilatar una estona l'estança al bar donat que, igual que ell, sóc neguitós i aviat acabo. Va riure, no massa convençut, mentre movia el bigoti.

Quan rebobines la memòria, analitzant les anècdotes, se'n poden treure conclusions i en el cas present, en la primera anècdota m'adono del seu obstinat catalanisme, com molts de nosaltres podem tenir, però ell hi afegia dos valors: el militava i el practicava en qualsevol ocasió!

En el segon cas és ben clar que va ser un batallador incansable fins a arribar a esbrinar el perquè al cap de tants anys.

Les xerrades al seu tros de la granja del Paupes em va posar al corrent de la seva afeció a la bona música i la passió pel Barça que, en el seu cas, barrejava amb el sentiment patriòtic.

També les trobades d'esmorzar i partida de bitlles amb el Xavier Xalapet, veí de tros, a la caseta on vivia el seu gos de nom "GOL" (mai més tant significatiu) marcaven les relacions socials i afectives del personatge.

No en va, en el seu enterrament civil (que no per això va deixar de ser emotiu) es van airejar els seus valors acomiadant-lo amb tot el que en vida va agradar-li: la família, els nebots (en substitució dels fills que no va tenir) i tres peces musicals que marcaven la seva identitat: el Cant dels ocells, l'himne del Barça i la Santa Espina. Valors d'identitat que ens va demostrar el 28F a les votacions de l'Aleixar decideix.

La Montse i el Miquel són un exemple de nouvinguts d'integració discreta però intensa que, per la seva noblesa, hauríem de saber valorar, tal com ells n'estan de cofois d'exposar les dues plaques commemoratives de reconeixement meritós que van lliurar-los la Societat i la Casa de la Vila en el moment de la seva jubilació.

Els van inventar, elaborar i oferir la recepta de l'àpat que avui es continua servint exitosament al menjador de la Societat la Unió de l'Aleixar.

El Miquel Rof Montané ens deixà el 2 de març del present any a l'edat de 73 anys i fou incinerat al crematori de Reus. Ens deixa un patrimoni gastronòmic que s'afegeix a la cultura aleixarenca: CONILL AMB HERBES DE LA MUSSARA.

Juliol 2011

CRÒNICA D'UN ADÉU

Josep Ferré Munté

Ens va deixar el 8 de juny del 2011
HONEST, TENAÇ I ORGANITZAT

■ Família Ferré Calvet

En Josep Ferré Munté va néixer al municipi de Vilaplana, el 23 juliol de 1933. Fill d'en Jaume i de la Sofia, era el germà gran de l'Albert i de la Maria Teresa.

Crescut en una família d'agricultors, de petit va cursar la formació escolar al seu poble natal fins que, ja adolescent, va anar a Reus a casa d'uns amics de la família per poder estudiar el batxillerat. Així doncs, en aquella època es va dirigir cap a Barcelona per iniciar la carrera de medicina, al mateix temps que anava a passar les vacances amb la família a Vilaplana. Precisament en aquell escenari va conèixer la Mercè.

Amb ella va contraure matrimoni el 19 de Setembre de 1963 a la basílica de la Mare de Déu de la Mercè de Barcelona. La parella va establir-se al barri de l'Eixample, on ell ja treballava com a metge anestesista a la Vall d'Hebron i ella exercia de logopeda a l'escola Ipsi. No trigaren a ampliar la seva família amb tres fills, en Josep, la Mercè i la Dolors. Així, la vida d'en Josep no parava d'evolucionar i durant vint-i-cinc anys va ser el cap del servei d'anestesiologia de l'hospital i, posteriorment, passà a ser el cap del servei d'anestesiologia de la clínica Mare de Déu de Lourdes fins que, abans de jubilar-se, acabà l'etapa laboral a Dormilur.

Al cap dels anys, la vida li mostrà la cara més amable en convertir-se en l'avi de la Clara, la Berta, en Sergi, l'Alex i en Subin, als quals va poder dedicar tot el temps que no havia tingut per als fills. A més de la seva tenacitat, virtut per la qual era conegut, destacava per ser un home organitzat i metòdic, i gaudia d'una vida força estructurada, pròpia del bon estudiant de ciències que havia estat.

El 8 de juny de 2011, els familiars i amics van reunir-se al tanatori de Les Corts per dir-li l'últim adéu. Tots aquells que van estimar-lo recordaran els moments viscuts al seu costat, el seu afecte i honestedat. Gràcies, Josep. A reveure.

Ramon Amigó i l'afecte per La Mussara

■ Xavier Ferré Trill

L'onomàstica sempre va més enllà. Més enllà de l'estudi estricte del mot. Ramon Amigó ho mostrà clarament en els deu articles que va publicar a Lo pedris [=Lp] entre el quart (juliol, 2001) i el seu trenta-sisè número (juny, 2009). Les aportacions que hi féu el filòleg reusenc traspassat (1925-2011) significaven, és clar, un exemple de treball humanitzat, no pas estrictament tècnic.

L'estudi dels noms, segons que siguin de lloc (toponímia) o de persones (antroponímia) remetien al medi, al context social i cultural d'una contrada. La Mussara vilaplanenca és un exemple d'enfocament que, segons Amigó, havia de tenir la recol·lecció de mots. Qualsevol motiu, renom, llegendari, simbologia, podia remetre a una hipòtesi o al plantejament de noves recerques. Així ho plantejà en els treballs a la revista de Vilaplana a sol·licitud de la Maria Casanova i de Josep Maria Garcia (a) "Pitxi".

Aquests articles eren planers, amb una orientació didàctica i, implícitament, reclamaven testimoniats de supervivents per a ratificar impressions sobre noms de lloc. Tot plegat portava l'autor de La Mussara, un vell afecte. Notícies històriques disperses (2006) [presentat a Vilaplana el març de 2007] a interrogar informants del poble i a contrastar llurs records amb documentació arxivística.

El treball de Ramon Amigó volia fer reflexionar la comunitat sobre llocs comuns que eren erronis, com fou el fet d'anteposar un article en topònims que no calia, com escrigué en el seu primer assaig per a la revista, "Sense article o

amb article" corresponent al quart número de juliol de 2001. També extreia conclusions més generals –de tipus ecològic– arran de la troballa de nous pous de gel –una línia de treball d'Amigó– tot recordant fonts orals de pastors, com el recordat Sebastià Magraner i Joanpere (Lp, 7, març, 2002). En aquest cas, la denúncia anava adreçada al colonialisme econòmic que "recaptava" beneficis que anaven cap al centre de decisió estranger: "el negoci de la neu produïa deixalles i, en canvi, les indústries d'ara –químiques, nuclears– deixen a casa nostra tota mena de porqueries [...]. El fet és que, cap al país d'origen, al país dels capitalistes, el riu de diners que hi va és net, no contaminant, ni perillós".

En alguna ocasió –al·ludint a la tradició agrària del terror– rememorava apunts biogràfics al·lusius a l'especulació exportadora dels fruits secs a Europa quan Amigó viatjava pel cor d'Europa (a Lucerna el 1952) per a contractar exportacions mentre treballava –entre 1940 i 1960– a l'empresa d'importació/exportació de Josep Maria Llopis Borràs (Lp, 9, octubre, 2002). D'altres articles parlaven sobre motius relacionats amb l'antroponímia de la comarca. "El general Almussar" (Lp, 10, desembre 2002) remetia a la reflexió sobre l'ètim àrab de La Mussara; mentre que a "Vilaplanencs del segle XV" (Lp, 13, octubre, 2003) completava la seqüència de masos existents a la circumscripció vilaplanenca feta prèviament per Albert Manent el 1969. En aquest cas, –un cop més– la consulta de fonts originals –en aquest cas del segle quinze– completava el nombre total de cinc cases de conreu.

Entre els treballs publicats també hi havia referències a la història coetània com en l'article dedicat a la dinastia del bandoler Ramon Roig Recasens, (a) "Patacó", que va viure a la primera meitat del segle vintè (Lp, 17, octubre, 2004) i alguns familiars del qual eren de La

Mussara. Amigó també remarcava l'al·lusió a la història del campament militar espanyol, anomenat Los Castillejos (Lp, 18, desembre 2004), la compra del qual per la Generalitat de Catalunya havia de requerir un altre nom que s'adequés a la genuïtat de l'espai ocupat. Amigó hi proposava "Les Pinedes", tot basant-se en un capbreu de 1779, a fi que la recuperació d'un nom propi comportés l'oblit d'una denominació forana.

La resta de les aportacions de Ramon Amigó esmentava llocs de memòria com "La Creu de Noguers" (Lp, 20, juliol, 2005), nom al·lusiú al pastor Antoni Noguers del segle XVIII, i recordava la memòria del liberal, amic de Joan Prim, Jaume Ferrer Grau, (a) L'ignès, i la seva relació comercial amb el prohombre reusenc Macià Vila Mateu (Lp, 30, desembre, 2007). Al darrer article, "La instrucció, a La Mussara, a la pre i postguerra" (Lp, 36, juny, 2009), Amigó feia un balanç sociològic sobre l'alfabetització a la contrada abans i després de 1939, tot rememorant biografies de mestres –el cas de Rosa Vallespinosa– quan els mussarencs iniciaven el declivi.

L'estudi dels noms evoca el record de les circumstàncies que els expliquen i en prou ocasions convoca tot un món perdut. Els articles de Ramon Amigó a Lo Pedris, deutors del treball de camp efectuat a La Mussara entre 1958 i 1960, es derivaven, tal vegada, del volum Els topònims del terme municipal de la Mussara (1963) premi Eduard Brossa (IEC), 1961. En qualsevol cas, eren conseqüència no pas d'un treball "fred", de laboratori, ans del sentit acadèmic aconduït per la voluntat de comprendre el territori, de fer pedagogia per la llengua a favor –com ens recordava l'estudiós– del respecte "per l'ecologia del llenguatge, per aquesta part del paisatge espiritual d'una terra".

VIALMA SAT

Esclofolladora
d'avellanes

Jaume Salvat Salvat
C. Major, 14
43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 50 13
e: salsa@maptel.es

Pg. de la Mussara, 1
Vilaplana del Camp

PINTURA DECORATIVA

Josep M. Garcia

Tel. 977 815 078
Mòbil 619 233 190

El campaner de Nostra Senyora

■ Maria Rufina

Quan encara no teníem la televisió, molts dies em quedava, després de sopar, a cosir a la vora del foc i, per companyia, posava la radio. Feien programes de tota manera, però per a mi, el més esperat era el teatre.

Una de les obres que em va agradar més, i per això encara la recordo, és una que portava per títol "El campaner de Nostra Senyora". Feia així:

En una ciutat imaginària hi havia una església i, naturalment, un campaner amb el seu campaner. L'església es deia de Nostra Senyora.

Un dia el Sr. Rector cridà al campaner i li digué:

- Les coses han canviat i a vostè, que només té la feina de tocar les campanes, li demano que m'ajudi a portar els comptes de l'església.

El campaner es va posar trist i va dir:

- Ai pobre de mi; vostè m'ha mort; jo no el puc ajudar perquè no sé ni llegir ni escriure. Els meus pares eren pobres i no vaig anar a l'escola.

Respongué el Sr Rector:

- Si que la farem bona. Jo ... l'hauré d'acomiar. Ho sento molt però en necessito un que sàpiga llegir i escriure.

Ja em tens un home trist, quasi plorant, caminant cap a la fonda on vivia a despesa.

Mentre caminava va pensar encen-

dre una cigarreta però només va trobar el paquet buit. Donà algunes voltes pels carrers i no trobar cap estanc i enfadat i disgustat arribà a la pensió i li va dir a la mestressa tot el que li havia passat i, de sobte, com si se li encengués una llumeta va dir "Posaré un estanc" doncs he tombat molt buscant-ne un i no l'he trobat.

La mestressa de la fonda era vídua i tenia una filla. El campaner la va convèncer de vendre la fonda i posar un estanc a mitges.

Per fer-ho més bé, primer es casaren i després van posar l'estanc.

Els hi va anar tan bé que quan es casà la filla posaren el segon estanc; i així fins a quatre. Com és natural, diners al banc !

Un dia el director del banc el cridà i li va dir:

- Voldria parlar amb vostè perquè ha de saber que és el client més important del nostre banc i he pensat que, essent tant ric, podria posar els seus diners en accions o ... el que sigui; més ben dit, fer treballar el capital.

Ell respongué:

- No, no; no me'n fio.

- Però home, porti uns advocats o uns testimonis i així podrà llegir els documents i informar-se.

- No, no; no me'n fio.

- Però, per què ? Sóc un home honrat.

- És ... que .. jo ... no sé llegir ni escriure i per això no em fio de ningú.

- Però... com sense saber ni llegir ni escriure ha fet un capital tant important ? que faria si en sabés ?

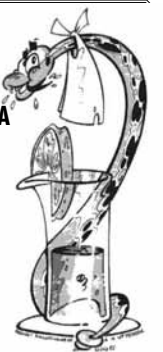
- Doncs, miri, si en sabés, avui dia seria campaner de l'església de Nostra Senyora.

FARMÀCIA

M. TERESA HUGUET VILELLA

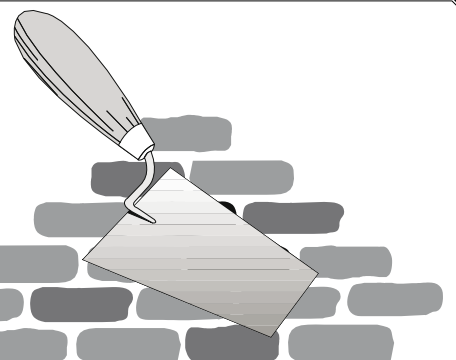
Sant Isidre, 7
43380 VILAPLANA
Tel. 977 815 379
thuguet@coft.cat

CONSTRUCCIONS

JOAN MESTRE SL

C/ Major, 32-3r - 43380 VILAPLANA - Tel. 977 81 51 73

Una colla de Senyores

■ Maria Rufina

Era el mes de juliol
una d'elles feia els anys,
i juntes vàrem pensar ...
podríem fer un berenar !

Dit i fet, en un moment
així ho vàrem acordar,
anar al Casal de Vilaplana
on més bé podríem estar ?

Com que la cosa dolceta
agrada al paladar
vàrem demanar xocolata
i coca per a sucuar.

Quan estàvem en la feina
una d'elles va pensar:
Entre les que som aquí
bastants anys devem sumar !

Una fa de secretària
paper i llapis preparat
i no passen cinc minuts
que el compte ja està acabat

Voleu saber el resultat
del compte que us he explicat ?

I 166 són el feix d'anys
que portem totes plegades.
Esperem tindre salut
per poder-los comptar força vegades.

80 anys de la generació del 31

■ La Redacció

D'esquerra a dreta: Maria Anna Salvat, Ernest Ferré, Josep Mª Anguera, Simon Salvat, Lola Anguera, Paco, Josep Guillem Cabré, Maria Aixalà, Maria Huguet, Teresa Serres, Joan Serra, Magdalena Vall. Asseguda: Marta Roig

La celebració dels 80 aniversari de la generació nascuda durant l'any 1931 va tenir lloc al restaurant de Vilaplana Ca la Periona.

Des de la redacció de Lo Pedrís, volem donar-los la més cordial enhorabona. Per molts anys!

DESEMBRE 2011

ACTIVITATS A LA LLAR DELS JUBILATS

■ Carme Abelló Bonet

El dia 6 de Agost, celebràvem a la llar dels jubilats la "Festa d'estiu ". Com sempre el President, va donar la benvinguda als assistents i va anunciar l'entrada de tres nous socis: Joan Mª Vall, Mercè Masdeu i Núria Mendizabal. Els tres varen rebre un fort aplaudiment de tothom. Sopàvem, primer un pica, pica, després dos panets amb botifarra blanca i negra, del poble, acompanyat de truita de patates, i d'albergínies. Per veure vi, aigua i, com no, cava. Per postres un gelat. Com de costum, es varen sortejar cinc obsequis. L'assistència fou de 38 persones.

El dia 1 de Novembre, festa de Tots Sants ", vam celebrar la tradicional "Castanyada ". En primer lloc, el President va donar les gràcies a tothom per la gran assistència de socis. També, va anunciar l'entrada de nous socis. En aquesta ocasió, de la Provi Mariné i d'en Josep Serres. Tots varem aplaudir. Es va començar amb un "pica , pica", com sempre. Després, una amanida tradicional, molt arrelada a la nostra terra. Es va servir, altre cop, truita de patates. De begudes , vi, moscatell i vi ranci. De postres, com correspon a aquesta diada: "Panellets i Castanyes". Després, quan va ser l'hora del sorteig, es va fer obsequi d'una flor , la qual van rebre tots aquells que tingueren més sort.

Com que aquest any 2011 es complia els 100 anys de la mort de Joan Maragall, la nostra seu social va commemorar el seu centenari amb una festa poètica. Es recitaren quatre poemes. Tres d'en Maragall: "La vaca cega ", "La Sardana " i el "Cant Espiritual ". I un de la Maria Rufina:

"El vailet que tira la pedra". Com a final de festa, vam gaudir de les cançons del cor vilaplanenc "Els Amics de la Cançó", que cantaren "L'Empordà", la qual estava inspirada en una obra escrita per Joan Maragall, que fou musicalitzada per Enric Morera, i que fou versionada, a veu mixta per A. Perez Moya. L'assistència, fou de 48 persones.

Aquest ha estat el resum d'aquest semestre.

L'ESCALFAMENT ESPORTIU

■ **Pep Chaparro**

La pràctica de qualsevol esport, significa l'augment de les demandes sobre les capacitats del nostre organisme tant físiques, com psíquiques, i fisiològiques per aconseguir la màxima rendibilitat de les seves qualitats físiques bàsiques com la resistència, la flexibilitat, la força, i la velocitat. Aquest esforç que es dona de manera puntual durant el desenvolupament de l'entrenament o la competició, no pot tenir lloc de manera sobtada. Si estimem i respectem mínimament el nostre cos, i ens volem estalviar lesions i altres problemes de salut, o de rendiment esportiu, cal evitar passar d'un estat de repòs a un estat d'alta demanda física sense passar per una fase intermitja, de preparació, a la que anomenem "escalfament esportiu".

L'escalfament esportiu consisteix en la realització, abans de començar una activitat física d'intensitat mitjana o alta, de diferents exercicis que basant-se en la capacitat del moviment per produir calor, ens predisposa per al treball tant físic com psíquic. Ens ajuda a preparar-nos per l'esforç augmentant d'una manera progressiva la freqüència respiratòria, el què farà que l'aport d'oxigen a la sang sigui més elevat. Augmentant també progressivament la freqüència cardíaca, amb el què tant l'oxigen, com els nutrients, arribaran més ràpidament als teixits on es necessiten, sent també més ràpida i efectiva la retirada de CO₂, i productes residuals. Amb l'escalfament també prepararem l'elasticitat de músculs, tendons, lligaments, etc.. per

prevenir un gran nombre de lesions de l'aparell locomotor, i contribuïrem a la millor i, més ràpida recuperació a l'esforç posterior a l'activitat física.

En general podem dividir l'escalfament en dues fases, una primera de general, i una segona d'escalfament específic.

L'objectiu principal de l'escalfament general, és preparar el cos de forma global incidint poc a poc en les parts del cos o en les funcions sobre les què l'esport que practicarem hi té més incidència. Tot i que es pot allargar segons el tipus d'esport i el moment de la temporada, de manera general ha de durar entre 10 i 30 minuts. Hem de tenir en compte que començarem d'una manera molt suau i que anirem augmentant la intensitat progressivament.

Com a part de l'escalfament general podríem incloure tres tipus d'exercicis, els estiraments dels principals grups musculars, les mobilitzacions de les grans articulacions i de les més implicades, i una sèrie d'exercicis globals i inespecífics com a salts, petites curses...

En quant a l'escalfament específic, tal i com el seu propi nom ens indica, dependrà i serà diferent segons l'esport que hem de practicar ja que va dirigit de manera particular a preparar el nostre cos per a la realització concreta d'un esport determinat. Per il·lustrar mínimament aquest tipus d'escalfament, i a mode d'exemple, citaré diferents exercicis que es poden realitzar a mode d'escalfament específic en diversos esports com ara la natació, la cursa, el futbol, i el bàsquet.

- Natació: Nedar durant uns 10 -

20 minuts de manera lenta incidint en l'estil en el que s'ha de realitzar la prova, realitzar diversos esprints, i finalitzar amb la realització d'una sèrie d'estiraments específics.

- Cursa: Córrer durant uns 10 - 15 minuts augmentant la intensitat de manera progressiva, i finalitzar amb la realització d'una sèrie d'estiraments específics generalment centrat en la musculatura de les cames.

- Futbol: Realitzar uns 10 minuts de cursa amb canvis de ritme, de direcció, i de sentit, i incloure passades de pilota i xuts. Estiraments.

- Bàsquet: Durant uns 10 - 20 minuts, realitzar carrera d'intensitat progressiva, inclouent-hi canvis de direcció, de ritme, salts, moviments de braços, llançaments a cistella, entrades, i agafar rebots. Estiraments.

En moltes ocasions l'escalfament es vist per l'esportista com a una càrrega addicional de la qual es pot prescindir, però no ens auto-enganyem, aquesta percepció és més habitual als esports d'equip on les mancances d'un membre poden ser suplides o amagades per l'acció de la resta de membres. Els esportistes que practiquen els esports individuals on l'èxit o el fracàs esportiu depèn únicament de la preparació personal, en són més conscients de la importància real que un bon escalfament té per a la realització de qualsevol pràctica esportiva, tant per a evitar possibles lesions o altres problemes de salut, com per millorar el rendiment i la projecció esportiva individual però també d'equip.

TECPERVAL, S.L.

TÈCNICS EN PERITATGES i VALORACIONS

Joan Bonet i Mestre

Camí de l'Aleixar, núm. 42, L-4
43202 REUS (Tarragona)
Tel. 977 326 244 - Fax 977 326 458
tecperval@telefonica.net

CALA PEIRONA
RESTAURANT

Carrer d'Àngel Guimerà, 1 - Telèfon 977 81 51 71
43380 VILAPLANA

X TROBADA FUTBOL BASE “P.V. MORA I DUÑO”

■ Artur Àvila

El passat dissabte 9 de juliol va tenir lloc al camp municipal “Bosc de l’Olla” la tradicional trobada de futbol base, en modalitat de futbol 7, que aquest any arribava a la seva 10ena edició.

Es van reunir al nostre municipi 7 equips agrupats en dos categories, benjamí (8 i 9 anys) i aleví (10 i 11). En categoria benjamí van participar-hi 4 equips, els locals de la UE VILAPLANA, Les BORGES, l’ALCOVER i un equip anomenat “amics del Pepe”, que era la unió de jugadors de diferents pobles de les rodalies que es van adjuntar per participar al nostre torneig (l’entrenador es diu Pepe, d’aquí el nom). Durant tot el dia, els 4 equips van jugar tots contra tots, i en acabar la ronda, els dos primers classificats van disputar la final. Van tenir aquest privilegi els locals de la UE Vilaplana i l’Alcover, els quals van jugar un partit molt disputat i molt ajustat en el marcador, i que finalment es van endur els visitants, proclamant-se campions de la trobada els joves jugadors del C.E. Alcover. L’equip vilaplanenc va estar integrat per Miquel Mariné, Pere Moya, Pau Sanchez, Marcel “Canti”, Guillem Just “Canti”, Oriol Mariné, Jaume Salvat, i el porter reusenc Toni Raduà. Tots ells van fer un gran paper, més si tenim en compte que només juguen junts algun partit a l’estiu.

En categoria aleví, van participar-hi la UE VILAPLANA, les BORGES

i la SALLE REUS, els quals van jugar tots contra tots, i en finalitzar els partits del matí, els dos primers classificats van disputar la gran final a la tarda. A l’igual que en categoria benjamí, els vilaplanencs de la Unió Esportiva van aconseguir passar a la final, enfrontant-se al potent equip de la Salle de Reus, un equip molt més veterà i experimentat, i que va fer valer la condició de favorit guanyant còmodament la final i proclamant-se campió. L’equip de la U.E. Vilaplana estava format per diferents nois i noies de fora que havien vingut a reforçar l’equip, i tenia tan sols com a vilaplanencs/enques a la Laura Mariné, el Roger Just “Canti”, l’Ernest Anguera i l’Alex Munté. Aquest darrer jugador va protagonitzar l’anècdota trista del dia, donat que es va trencar un dit de la mà en un dels partits. També cal significar que en l’equip de Vilaplana van jugar-hi 3 noies, la Laura Mariné, que ja havíem citat, la Marina

Llurba i la Kadila. Crec que és una bona notícia pels que lluitem per la igualtat en l’esport.

En un altre àmbit de coses, direm que a la trobada van fer acte de presència dos jugadors del CF Reus Deportiu, equip que va aconseguir l’ascens a 2a divisió B aquesta mateixa temporada.

Els jugadors van ser el Marc Carrasco i el David Querol, els quals van interactuar amb els nens/es de Vilaplana, fent uns rondos i uns partidets amb ells.

El lliurament dels trofejos va còrrer a càrrec de les Autoritats municipals vilaplanenques, conjuntament amb el recent nomenat President del Consell Comarcal del Baix Camp Sr. Quim Calatayud, donant-se l’anècdota que va ser el primer acte en que va estrenar-se com a President, donat que havia estat investit en el càrrec aquell mateix matí.

RALLY RACC – 47 CATALUNYA- COSTA DAURADA

■ La redacció

Un any més la 47 edició del Rally Catalunya puntuable de cara al Mundial de Rallys va tornar a passar per Vilaplana el passat 22 d’octubre.

Tal i com era previsible, l’actual campió del Món el pilot francès Sebastian Loeb, amb el Citroën DS3, es va proclamar guanyador de la prova amb un temps de 4.05.39. En segon lloc va quedar Mikko Hirvonen a 2.06, amb un Ford Fiesta RS.

Els espanyols de l’equip Mini John Cooper Works, Dani Sordo i Carlos del

Barrio van aconseguir el 4t lloc de la general.

La prova va congrega una gran quantitat d’aficionats que es van repartir al llarg del tram cronometrat, amb la sortida a Arbolí i l’arribada a Vilaplana.

Cal felicitar el RACC per la bona organització de la prova i per com han anat millorant molts aspectes per tal de garantir la seguretat dels espectadors i pilots.

Ara bé, lamentablement una part del públic assistent té conductes més pròpies d’un cap de setmana de “botellot” i discoteca que no pas d’assistir a un es-

pectacle en plena natura i puntuable per al Campionat del Món.

Tom de la Ferradura. 2011
Fotografia: Jordi Mariné

Emocions a través de l'escultura: Mercè Bessó

■ Montse Ferré Mestre

El vent

Si busquem la definició d'art a la Wikipedia, hi trobem la següent:

"L'art és el procés o el producte deliberat de l'organització dels elements en una forma que apel·la als sentits i a les emocions. Abasta una àmplia gamma d'activitats humanes, de creacions i de maneres d'expressar-se; de camps com la música, la literatura, el cinema, l'escultura i la pintura..."

La Mercè Bessó apel·la els nostres sentits i les nostres emocions a través de l'escultura.

Ella va néixer a Reus i és llicenciada en Belles Arts per la Universitat Central de Barcelona, i per ella, actualment, l'escultura és l'objectiu central de la seva vida.

Li preguntem que és per ella l'escultura.

"Davant aquesta pregunta em ve al pensament una frase que em deia en Ricard Sala, el meu primer mestre d'escultura: "L'escultura és una droga dura". Em varen sobtar molt les seves paraules però sempre les he recordades i amb els anys trobo el seu sentit. Quan vaig començar a la facultat desconeixia completament l'escultura, no n'havia fet mai, creia que era impossible que jo en fes, però va ser completament diferent: l'escultura em va "enganxar" de tal manera que s'ha convertit en l'objectiu que té més sentit en la meua vida. Em puc expressar en el silenci, en la pau i la tranquil·litat del meu taller des de mi mateixa i ho puc donar a conèixer a qui contempli la meua escultura. Em puc expressar des de dins i ho puc transmetre cap enfora."

Sembla que tenim la necessitat de classificar qualsevol mostra d'art, ja es tracti de pintura, música, escultura i ecasellar-lo en un estil determinat, sigui en art contemporani, modern, clàssic... però sembla que les coses no són tan simples i a ella li preguntem amb quin estil es classificaria.....

"Bé, crec que la tasca de classifica-

ció en un determinat estil és feina dels historiadors i teòrics de l'art, són ells qui defineixen els estils artístics i posen paraules i filosofia al que és visual. Jo no em classifico de la manera que ho fan ells.

Jo modelo, esculpeixo i dibuixo per expressar-me des de la manera que m'omple de més sentit la vida. M'expresso des de dins i amb sinceritat essent fidel al que sento. M'expresso amb cossos humans, amb retrats, intentant captar la bellesa de la vida i transmetre-la a les meves figures. En cada escultura intento que surti el millor d'ella mateixa. Amb el temps m'he adonat que segueixo un procés interior: el que faig és intentar transmetre un estat d'ànim basat en com em sento quan creo la figura per reflectir-ho en la forma resultant. No és un estat qualsevol. És un estat que se sobreposa a totes les dificultats de la rutina diària per avançar amb optimisme i trobar l'harmonia i la pau. Només puc crear quan em sento així de tal manera que moltes vegades és una recerca constant. Segons ens quins moments el fet de crear em serveix de refugi per trobar la pau i la tranquil·litat inexistents en la rutina diària. Encara que em senti trista, que passi penúries i moments complicats, en el moment de crear es sobreposa una part

positiva i optimista que és el que aporta pau i el que fa que existeixi l'obra.

Possiblement un historiador es basaria en la forma exterior i em situaria com a continuadora del corrent mediterrani que prové del moviment que va iniciar Aristides Mallol en el seu dia i que van continuar Joan Rebull i Josep Jassans, tota una gran simplificació del que és difícil definir amb paraules."

D'una escultura el que nosaltres en veiem és el resultat final, però quin és el procés fins arribar-hi? Quin és el camí que segueix una escultura fins que està acabada i preparada per poder-se exposar?

"Primer has de tenir la idea clara, el concepte que vols treballar. Triar el material i dominar la tècnica és essencial. Per la naturalesa del tipus d'escultura que faig sempre necessito molt de temps per a poder materialitzar una forma de la manera que crec que ho he de fer. S'ha de preparar l'estructura adequada a la forma a modelar i s'ha de treballar en diferents sessions. La forma es modela de manera global i per sessions on es va acumulant la tasca realitzada fins que el mateix material et "diu" que ja està. Un cop tenim la figura modelada tenim diverses possibilitats, reproduir-la en bronze, en pedra, fusta, resines o fer-ne una terracota. Si escollim en bronze l'haurem de portar a una foneria perquè especialistes la fonguin, això sí, sempre

supervisant tot el procés. Un cop fosa escollirem la pàtina o color que li dona el seu aspecte final, la muntarem sobre una base de pedra o fusta i ja estarà a punt per ser exposada.”

Sabem que molts dels bons professionals que s'han format al nostre país, per tal de poder-se desenvolupar professionalment han d'acabar marxant a l'estranger, en el cas dels artistes, es pot viure de l'art al nostre país? Què hi faria falta?

“Vull creure que si però és molt difícil, pràcticament impossible per la majoria. Ningú ajuda d'una manera efectiva a l'artista i si en vol viure i no te recursos econòmics familiars substancials o padrins, ha de lluitar contracorrent per trobar un camí inexistent, esborrat i maltractat amb el pas del temps. Al nostre país tenim diverses escoles d'art, batxillerats artístics i una facultat de Belles Arts a Barcelona però ningú pensa que si es formen unes persones després s'haurien de poder guanyar la vida en base dels estudis rebuts. No és així. Es deixen sortir promocions i promocions de potencials artistes però, només posant d'exemple l'escultura, no hi ha un pla de realització d'escultura pública generalitzat en cada població per enriquir el seu patrimoni amb art d'artistes contemporanis del territori. Sovint es busquen artistes estrangers i mediàtics oblidant que el veritable artista s'acostuma a moure per paràmetres diferents dels comercials i d'influències.

Començar per la base i apropar als nens i joves als museus, visitar exposicions, tallers d'artistes. Transmetre que amb una bona obra d'art gaudeix el nostre esperit, cosa que tenim oblidat. A nivell d'artistes es podrien convocar certàmens, concursos, exposicions, salons d'art... I per la gran massa que som tots hauria d'existir un canal de televisió amb programes culturals de qualitat on s'apropés l'art de la pintura, de l'escultura i l'obra dels artistes al gran públic...”

I creus que hi ha bons artistes actualment?

“De cada vegada és més difícil que hi hagi bons artistes perquè l'art necessita no medir el temps i dedicar-hi el temps necessari i vivim en un món massa accelerat sense l'espai necessari a la reflexió i al treball seriós. Tot i això crec que n'hi ha i que passa com sempre ha passat, que els bons són pocs i estan camuflats entre la mediocritat dominant. El que passa que actualment els paràmetres del vàlid i el no vàlid estan

difosos i està tot barrejat, més que mai. La “cultura” de que tot val ha fet que l'artista estigui nedant enmig d'un mar revolt en què és difícil trobar la calma i arribar a bon port. “

Giorgio Vasari (1511-1573) inicia la seva *Le Vite de' piu eccellenti pittori,*

scultori, ed architettori italiani amb un pròleg que explica “.... l'escultor treu tot el superflu i redueix el material a la forma que existeix dins la ment de l'artista”.

Gràcies

“TRIBUTUM” EXPOSICIÓ D'ESCULTURES DEL SALVADOR JUANPERE A ROMA

■ La Redacció

“A l'espera de ... Successió de Fibonacci” 2006/2011 Fragment d'una de les obres de Salvador Juanpere, en marbre i bronze, que forma part de la mostra “Tributum”, que es va inaugurar el passat dia 11 de novembre a la seu de la Real Acadèmia d'Espanya a la ciutat de Roma.

Trepants, martells, cisells i altres eines copiades i tallades a la perfecció en fusta i pedra donen la benvinguda a la mostra “Tributum”, que l'artista Salvador Juanpere, ha exposat a la ciutat de Roma inaugurada el passat 11 de novembre a la seu de la Real Acadèmia d'Espanya, costat per costat de l'històric Tempio de Bramante.

“Gli Istrumenti dell'arte” (“Els instruments de l'art”) és el títol d'una instal·lació que parla de la pràctica escultòrica com a gènesi de la mateixa expressió artística.

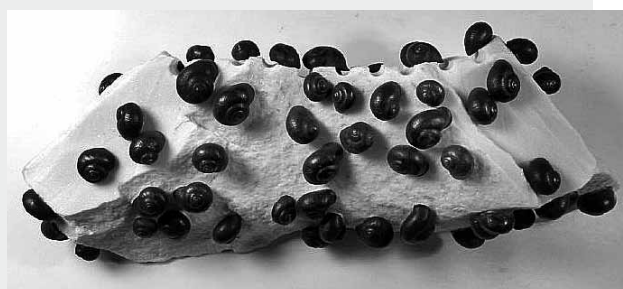
Però no és l'única peça que reflexiona sobre la pràctica de l'escultura. “Limature...e da mordace lima” recull en tres recipients d'alabastre llimadures d'acer inoxidable, de ferro colat i bronze que l'artista català va guardar quan llimava peces que ja no li pertanyen perquè van ser adquirides per institucions o per particulars. “Aprofito aquest residu que normalment es llença i li dono un significat poètic. És el que queda com a memòria, el residu d'un temps treballat i viscut. Aquestes partícules formen part d'aquest moment de llimar i polir, és del que parlava el poeta italià del Romanticisme Leopardi: de l'incessant polir dels versos”.

Per Juanpere les similituds entre escultura i poesia són estretes. De fet, des que va començar el seu treball al final dels anys setanta ha buscat un sentit poètic en la seva obra.

És per això que la mostra és un tribut als poetes i escriptors, però també a filòsofs, matemàtics i escultors italians que han alimentat o influït en el seu treball.

En l'exposició “Tributum” es mostren, a més, tres obres noves realitzades expressament per a l'ocasió: un vídeo titulat “Barocco”, on es veu el fluxe constant d'un raig de silicona, un material pròpiament escultòric; una escultura anomenada “Puntelli” que presenta diverses reproduccions a escala real dels “puntelli” o puntals de marbre d'algunes escultures romanes de diferents èpoques i “Tributum”, una instal·lació feta amb l'arena recollida de la pedra de les muralles romanes de

Tarragona amb la qual s'escrui, en la galeria de l'Acadèmia, el nom de diversos autors de referència: Dante, Fibonacci, Penone, Manzoni, Ungaretti, Leopardi, Fortuny, Pavese i el nom de la mateixa ciutat de Tarraco, escollits per l'autor. Es com usar aquest material propi, del meu lloc, de Catalunya en l'època romana i portar-ho a la metròpolis. Es un reconeixement, un “tribut” per tot el que la cultura llatina, romana, ens ha llegat.

Lliçons d'una crisi

■ Jordi Serra Ferré

Ja fa uns quants anys que a l'institut em toca donar l'assignatura d'Història del Món Contemporani als alumnes de 1r de Batxillerat. Un dels temes que té més pes en el currículum d'aquest curs és el de l'estudi del període d'entreguerres, amb un paper central per a l'anomenada Gran Depressió, és a dir la gran crisi econòmica que va seguir el crack borsari de 1929.

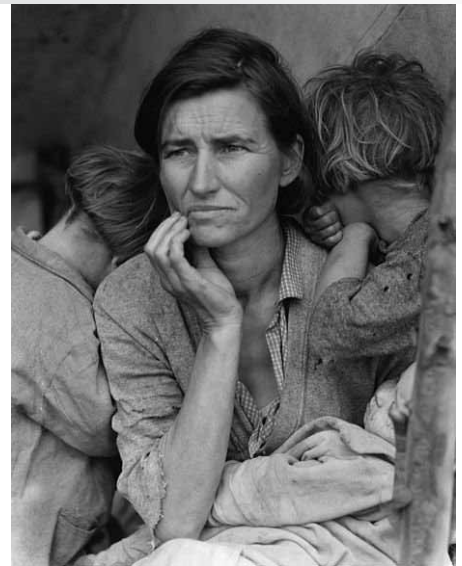
Invariablement, des de l'any 2008, i per raons òbvies, els alumnes em pregunten sobre les similituds de la crisi econòmica actual amb aquella, i també, amb certa candidesa, em demanen com i quan ens en sortirem. Evidentment no tinc cap resposta satisfactòria a la segona qüestió; com ho de saber jo, pobre de mi, quan els grans gurús de l'economia no semblen tenir-ne ni la més remota idea.

Sobre la primera pregunta sí que els puc donar algunes pistes. Tot i que segurament encara és aviat i no tenim prou perspectiva per entendre a fons el que ens està passant, ja hi ha prou dades que ens permeten afirmar que hi ha moltes semblances entre aquell procés i l'actual. I bàsicament jo n'hi veig dues de fonamentals: en ambdues crisis trobem una barreja diabòlica de cobdícia irrefrenable dels principals agents econòmics i d'enorme ineptitud de la classe dirigent.

Així, i pel que fa al primer aspecte, en totes dues ocasions l'inici dels problemes ha vingut donat per l'existència de grans bombolles especulatives promogudes per mags de les finances que es creien que eren molt espavilats (i després han resultat no ser-ho tant). Durant els anys 20 els americans van creure en una prosperitat il·limitada, van pensar que tots es podrien fer rics sense ni treballar, simplement invertint tot allò que tenien (i allò que no tenien també) en la borsa, fins i tot comprant accions a crèdit. Groucho Marx, en les seves memòries, escriu: "Un dia Max (el seu assessor financer) em va dir(...): Tal com mous les teves finances, asseguraria que pots guanyar més diners en una hora, instal·lat al despatx d'un agent de valors, que els que pots obtenir fent

vuit representacions setmanals a Broadway". Una espiral especulativa que va entrampar milions de petits estalviadors i que, en esclatar, es va endur per endavant els somnis d'una classe mitjana que començava a desenvolupar l'americana way of life, milers de bancs locals, els dirigents dels quals s'havien convertit en ingenus aprenents de bruixot, i un teixit empresarial que ja no es va refer fins a la II Guerra Mundial. La profunditat de la crisi, que ben aviat es va escampar a tot el món, va demostrar moltes de les contradiccions i febleses del sistema capitalista, com ja havia predit Marx (ara no Groucho, sinó Karl!). El que no havia previst, però, el gran pensador socialista era la capacitat del sistema capitalista de resistir, reinventar-se i, sobretot, de reincidir en els seus errors. Així l'inici de l'actual crisi econòmica (en el futur en direm Crisi del 2008?) s'assembla poderosament a allò esdevingut el 1929. La bombolla especulativa, basada ara en el sector immobiliari, sobretot als EUA i a diversos estats europeus (amb l'Estat Espanyol com a punta de llança), va comportar barbaritats com l'extensió de pràctiques financeres suïcides. Les hipoteques subprime són el principal exemple d'aquest model econòmic embogit, del qual novament la població ha participat amb una ceguesa no exempta d'una certa dosi de cobdícia. Molts ens vam creure que érem molt llestos!

I com han respost les autoritats a tot això? Doncs en les dues ocasions podem comprovar que els dirigents polítics i econòmics han estat molt poc a l'altura de les circumstàncies. És sorprenent veure com amb vuitanta anys de diferència la classe política pot caure en errors tan similars i estúpids. El primer de tots: negar la crisi. Quan això ja no es pot mantenir aleshores diem que aviat ho solucionarem, que no n'hi ha per tant, que les milionàries cues de l'atur aviat s'escurçaran. I mentrestant es dediquen a no fer res, o a empitjorar les coses. Us sona, oi? Estem descrivint a ZP, a Berlusconi, a la classe política grega, portuguesa, irlandesa, islandesa i, encara que ara no ho sembli, a Merkel i a Sarkozy. El 1929 i els anys posteriors

Mare migrant, foto de Dorothea Lange.

Imatge de les migracions provocades per la desesperació durant la Gran Depressió.

el govern nordamericà, encapçalat pel republicà Herbert Hoover, i la Reserva Federal es van entestar en una política absurda que va acabar d'ensorrar allò que la fallida de Wall Street havia deixat dempeus. Van reduir les despeses públiques per reestablir l'equilibri pressupostari. Van disminuir els salaris i les despeses socials. Van mantenir els tipus d'interès massa alts i van tallar la circulació monetària i el crèdit a les empreses (no trobeu extranyes coincidències amb el que ara ens manen des de tot arreu?). Resultat, el 1932 Estats Units tenia al voltant de 13 milions d'aturats, l'economia del país estava en una profunda recessió i la crisi s'havia escampat cap a Amèrica Llatina i Europa, on els dirigents no havien actuat amb gaire més diligència. Tot i això els nordamericans van tenir sort, l'arribada al poder de Franklin D. Roosevelt va posar seny a la política econòmica i amb el seu New Deal va anar recuperant l'autoestima de la seva nació que lentament va sortir del pou. Mentrestant Europa perdia la confiança en el sistema democràtic i a tot arreu s'anaven imposant règims totalitaris. Quan acaba la dècada de 1930 només un petit grapat d'estats mantenien els seus parlaments oberts. La resta de la història ja és prou coneguda.

Ara, per sort, les coses no aniran per aquest camí. Però és evident que les lliçons de la gran crisi no les vam aprendre. De fet sembla que alguns es van saltar la classe. I és una pena perquè són els que menys dret tenien a fer campana.

A mode d'agraïment

■ Mar Joanpere Foraster

Apresiasi lectores, m'agradaria fer una breu repàs del que han estat aquests últims mesos i agrair-los la col·laboració en aquestes últimes jornades electorals.

Com a estudiant universitària he pogut veure en cosa de molt poc temps com el departament al qual pertanyo quedava reduït a cinc professores, dos d'elles adjuntes (amb perill d'acompanyar les que ja van haver d'abandonar) mentre la resta quedaven immerses dins les noves directrius europees de potenciació dels Campus d'Excel·lència, als quals la URV hi participa, sotmetent les professores a dures competicions acadèmiques per tal d'augmentar o rebaixar els seus sous en funció dels seus mèrits puntuats a partir del seu treball d'investigació exterior i l'activitat docent a la universitat. La biblioteca roman tancada els caps de setmana i l'estiu, i s'elimina així personal becat innecessari. Les alumnes quedem estancades en un sistema educatiu primari amb mancances tècniques i pedagògiques, suportant el frenesí i el malestar entre el professorat, rebent el mateix nombre d'assignatures amb el mínim temps, ja que gràcies al Pla Bolonya estem escursant les carreres a tres anys potenciant que totes les mancances que han quedat durant els anys d'estudis es puguin veure complementades amb un màster posterior el qual té un cost gairebé doble respecte un any de carrera. Tot i rebaixar el nivell i la qualitat de l'ensenyament, el cost de la matrícula cada vegada és més alt, la qual cosa obliga moltes alumnes a abandonar els seus estudis davant la impossibilitat cada vegada més freqüent de rebre beques. A part, la potenciació

dels plans de renovació universitària a nivell europeu ens han servit per co-nèixer la incompatibilitat d'algunes universitats espanyoles davant un sistema educatiu amb anys de rodatge i sistemes d'organització i innovació (millors o pitjors) molt més avançats, de manera que aquest fet impossibilita que universitats petites com la URV puguin fer una bona oferta de programes d'intercanvi d'estudians com ara Erasmus (programa de mobilitat a nivell d'Europa) o MOU (programa de mobilitat a nivell internacional fora d'Europa).

Cal incloure a aquesta situació la problemàtica que els estudis humanístics tenen i generen avui en dia, ja que queden ben aïllats dins la prioritització d'ensenyaments. Mentre les alumnes de les carreres de químiques es veuen retribuïdes amb ajudes i projectes de beques per al desenvolupament posterior d'una indústria química potent, les estudiantes d'humanitats es veuen arrossegades al mer aprenentatge conceptual, impossibilitant el desenvolupament de la capacitat crítica que hauria d'aportar aquesta línia educativa gràcies a la combinació de branques d'ensenyament i, potenciant-ne projectes de recerca i investigació.

Podria fer esment de gran quantitat de problemes que succeeixen a les universitats d'avui en dia, com també podria parlar de la vaga organitzada el passat dia 17 de novembre i el gran nombre d'iniciatives que diversos grups actius dins les universitats duen a terme per tal d'intentar canviar aquest model de submissió i mercat. Tot i les iniciatives, vull fer esment a totes aquelles persones, estudiants, professores... les quals convivint cada dia amb aquest nou model polític que s'està establint amb força han decidit mantindre's al marge de les diverses mobilitzacions i reivindicacions o inclús disposar un altre vot de confiança a les urnes als partits que ens estan condemnant al desastre. A totes elles, un sincer agraïment.

A mode de reflexió, vull puntuar que un important percentatge de les universitàries i persones amb cultura

d'avui en dia estan marxant a desenvolupar els seus estudis a diversos països europeus, nord-americans o bé algunes de les potències emergents: Brasil i l'Índia. No és una simple anèctoda, de ben segur que pensant-hi moltes de vosaltres recordareu algun cas d'alguna coneguda que està treballant, investigant fora. Aquest fet, cada dia creixent, aboca el país a una pèrdua important de la generació "amb cultura", la qual hauria d'aportar idees pel progrés i el resorgiment econòmic i no pas marxar. Potser sembla que faci proselitisme, però a mesura que les generacions futures vagin desenvolupant els seus coneixements acadèmics i vegin que aquests no els serviran de res aquí, aniran fugint, i deixaràn aquí una societat per una banda envellida i per altra acultural, la qual organitzada per partits de dreta, interessats únicament pel benefici propi, serà totalment difícil tirar endavant. Per no parlar de la llàstima que a nivell històric aquest fet ens condemna. Generalment les societats aprenen dels errors del passat, és evident que aquesta nostra és una societat sense memòria ni respecte, la qual ni s'imagina la cara amb què es quedarien totes aquelles persones que varen morir per uns ideals en veure que ara anem amb inèrcia a disposar a les urnes la confiança pels seus botxins.

No pretenc fer un discurs moralista ni pessimista, simplement una reflexió post-electoral (nacional i estatal) felicitant totes aquelles persones que s'hagin sentit al·ludides i, demanant a les que comparteixen el mateix sentiment, l'optimisme i la voluntat de fer que aquest moment que estem vivint canviï ben aviat i ens retorni els valors que van costar tantes morts d'aconseguir.

*No em refereixo al gènere femení en els plurals, sinó a persones que considero que som.

Dietètiques Cabré, C.B.

ALIMENTS NATURALS I DE RÈGIM
HERBORISTERIA
CONSULTA NATURISTA

C/ dels Jurats, 19 - 43205 REUS
Tel. 977 31 52 55

Aplec de la Mussara 2011

■ Colla Cingle Roig

Un any més, i ja en van vuit, aquest estiu hem tornat a fruit de l'Aplec sardanista a la Mussara. Com cada any, en programar-lo es va pretendre que tothom hi trobés algun motiu d'interès i, disfrutar plegats d'un dia de festa a la natura.

Enguany l'èxit va ser rodó al celebrar l'Aplec a l'arbreda del Refugi. La diada, com cada any va començar amb la Missa de muntanya, i després les Cobles Reus Jove i Ciutat de Reus ens van fer ballar de valent tot el dia. El dinar servit pels encarregats del Refugi, un any més, esplèndid.

Des d'aquí volem agrair la col·laboració de tots els que ens hi vàreu acompanyar o ens heu ajudat a través de la publicitat. Agraïment també a l'Ajuntament, a la Parròquia i als companys Neus Sánchez, Jordi Fernández i Àlex Masdeu, animadors i guies de les rutes a peu al Pou de Gel i a l'entorn del poble de la Mussara. Gràcies a tots i fins l'any que ve.

El complement de cada any, és el Concurs de Fotografia, del qual us oferim les fotografies del primer i segon premi.

— Primer premi de fotografia de l'Aplec de la Mussara 2011. Autor: Josep Sendra. Títol: Puntejant

— Segon premi de fotografia de l'Aplec de la Mussara 2011. Autor: Josep Huguet Mendizabal. Títol: Mirall

EL RACÓ DEL TEATRE

■ Grup de Teatre de Vilaplana

Després de trenta anys d'existència del Grup de Teatre, teníem ganes de donar un salt qualitatiu als nostres muntatges. Fins ara, sempre havíem treballat amb obres més o menys d'un mateix patró. Aquesta vegada, però, volem canviar de registre, i per fer-ho ens hem decantat pel gènere del musical. L'obra que s'està preparant és MAR I CEL, el musical de DAGOLL

DAGOM més gran que mai hagi vist l'escena catalana.

El primer que vam tenir clar era que si ens embarcàvem (mai més ben dit) en aquesta empresa, els actors havien de cantar en directe. Així, doncs, ens vam posar a treballar per a tenir un grup d'actors i actrius amb més o menys facilitat pel cant. Faltava, però, el més important. Qui seria el responsable de la direcció musical?

En una de les reunions va aparèixer l'Anna Pi, una selvatana que treballa a Vilaplana. L'Anna ens va explicar que havia cantat quan vivia a Barcelona i que si volíem, ens donaria l'ajuda que necessitéssim. Vam començar els assa-

jos de cant i a la tercera sessió algú va dir: "Nois, aquí hi ha obra!"

Després d'un més d'assajos de cant amb tres sessions per setmana, s'han assolit uns nivells que aquestes alçades ningú podíem imaginar.

En tot aquest muntatge, però, també i tenen molt a veure la Mercè Mariné i el Francesc Garrido. Ells són els responsables de posar-se en contacte amb el grup DAGOLL DAGOM per tal de que ens poguessin facilitar la banda sonora de l'obra.

Esperem tenir-la a punt entre els mesos de maig i juliol.

Com diem als assajos: AIXÒ JA VA!!!

Genís Torres Aymamí, S.L.

CONSTRUCCIONS I OBRES

Carrer Major, 60
Tel. 977 81 51 29
43380 VILAPLANA

**AUTO ESCOLA
CATALUNYA**

Pl. del Nen de les Oques, 8 - Tel. 977 32 23 19
REUS

Exit de participació a la Festa de l'Oli Soldó de Vilaplana

■ La Redacció

El dia 8 de desembre al matí va tenir lloc la ja habitual Festa de l'oli Soldó de Vilaplana. La festa va consistir en un esmorzar: pa torrat amb un bon raig d'oli nou, un tall de llonganissa i una arengada, avellanes, ametlles i cafè. tot plegat, al simbòlic preu de 3€.

La festa organitzada per l'actual Junta de la Cooperativa Agrícola del nostre municipi es va allargar fins a les 12 del migdia, a causa de la gran assistència de gent que, aprofitant el dia festiu i el bon temps imperant, va voler degustar el nou oli.

Membres de la Cooperativa comentaven que la tradicional Festa d'enguany havia superat les seves pròpies previsions amb més de 500 assistents, però, tot i això, ningú es va quedar sense esmorzar!

Des de la redacció, volem donar l'enhorabona als organitzadors i felicitar-los pel èxit organitzatiu i de participació aconseguit.

Punts de venda:

VILAPLANA

Cooperativa Agrícola de Vilaplana
Bar del Casal Vilaplanenc
Queviures Josep Tost, Cal Teodoro

ALEIXAR

Forn de Pa i Pastisseria Llauredó

REUS

Benzinera Entreauto, Mas de les Ànimes

Exposició Fotogràfica o muntatge audiovisual dels 30 anys del Casal Vilaplanenc

■ Junta del Casal Vilaplanenc

L'actual Junta del Casal Vilaplanenc vol commemorar els 30 Anys de l'entitat celebrant una festa hominatge per a totes les persones que han format part de les distintes juntes. Aquesta celebració tindrà lloc a la sala d'espectacles de la nostra seu social, el diumenge dia 22 de gener, en plena Festa Major de St. Sebastià.

Dins dels actes previstos, als qual està tothom convidat a participar-hi i que més endavant ja us especificarem, tenim pensat realitzar una exposició fotogràfica o un muntatge audiovisual que demana de la vostra col·laboració.

Per aquest motiu, sol·licitem a totes aquelles persones del poble o de fora vila, ja siguin socis o no, que ens feu arribar totes aquelles fotos que tinguin alguna relació amb el Casal de Vilaplana. Així, entre tots, podrem conèixer i valorar més bé la seva perllongada història.

Les persones de l'actual Junta responsables de rebre i tornar les fotos que ens feu arribar són les següents:

Vanessa Aymamí Escribano C/ Major, 28

Josep Bigorra Llauredó C/ Sant Isidre S/N

Pol Ferré Huguet; Pg. La Mussara

Josep Maria Garcia Abelló. Pg. La Mussara, 1

També ens les podeu fer arribar via email al correu electrònic del Casal que és el següent:

casalvilaplanenc@gmail.com

Per facilitar-nos la nostra tasca, us preguem que poseu el vostre nom darrere les vostres fotografies, i si sabeu la data, també l'incorporeu.

Moltes gràcies, per endavant.

PASCAL PELLICÉ MARINÉ

Electricitat i calefacció

Carrer Major, 40 - Tel. 977 81 53 28
43380 VILAPLANA

pintura decorativa

Alvar Juanpere
Olivé

Sant Tomàs, 60 - Tel. 977 34 29 85
43201 REUS

Plaça de les Províncies, 1
43840 SALOU

ELECCIONS GENERALS 2011

Vilaplana – Tarragona

RESULTATS DE LES ELECCIONS DEL 20 DE NOVEMBRE DE 2011

■ La redacció

Escrutat 100%

	2011		2008
Total votants	377	79,04%	83,09%
Abstenció	100	20,96%	16,91%
Vots nuls	13	3,45%	2,48%
Vots en blanc	8	2,20%	2,29%
Porcentatge de vots			
CiU	41,48%		
ERC-RI.cat	20,32%		
PSC-PSOE	18,68%		
PP	7,41%		
ICV-EUiA	5,76%		
Eb	2,19%		
ALTRES	1,92%		

2011			2008		
Candidatures	Vots		Vots		Candidatures
CiU	151	41,48%	120	30,53%	CiU
ERC-RI.cat	74	20,32%	89	22,65%	esquerra
PSC-PSOE	68	18,68%	120	30,53%	PSC-PSOE
PP	27	7,41%	29	7,38%	PP
ICV-EUiA	21	5,76%	21	5,34%	ICV-EUiA
Eb	8	2,19%			
PACMA	3	0,82%	2	0,51%	PACMA
ANTICAPITALISTES	2	0,54%			
PIRATA.CAT	1	0,27%			
HARTOS.ORG	1	0,27%			
PxC	0	0%			
PCPC	0	0%	1	0,25%	PCPC
UPyD	0	0%	0	0%	UPyD
UCE	0	0%			
PRE-R	0	0%			

El passat 20 de Novembre es van celebrar les eleccions a Corts Generals, que van configurar la cambra alta (Senat) i la cambra baixa (Congrés). A la província de Tarragona s'escollien 6 diputats i 4 senadors.

Vilaplana va ser el 3er poble de tota la demarcació amb una participació més alta pel que fa a les eleccions al Congrés, obtenint un 79,04% de participació.

La jornada electoral va transcórrer sense cap incidència. Els resultats pel que fa al Congrés dels Diputats va consolidar CiU com a primera força, repetint la primera posició aconseguida ja l'any 2008, pujant una mica menys d'11 punts. La candidatura independentista ERC-RCAT-Catalunya Sí (tot i baixar 2 punts) va arrabassar la 2a força que havia aconseguit el PSC-PSOE quatre

anys enrere, perdent 12 punts respecte els anteriors comicis. Amb uns resultats pràcticament idèntics van quedar en quarta i cinquena força PP i iCV-EUiA respectivament.

En el cas del Senat, a diferència del Congrés, es tracta de llistes obertes on s'han de marcar 3 candidats, que no tenen perquè ser del mateix partit. Tot i la possibilitat de poder votar candidats de diferents partits, no es van alternar candidats i van quedar per ordre de mes a menys votats, en primera posició els tres candidats de CiU, en segona posició els 3 representants de l'entesa formada pels partits PSC+ICV, en tercera posició els 3 candidats d'ERC-RCAT-CatSí i per últim la tripleta del PP. En aquest cas la participació va ser del 78,41% 4 punts per sota respecte els anteriors comicis.

ADQUISICIÓ DE VEHICLE PICK-UP PER A L'AJUNTAMENT

Ajuntament de Vilaplana

El passat 2 d'agost, ROMAUTO, concessionari de la Nissan a Barcelona, va lliurar a l'Ajuntament de Vilaplana el nou vehicle pick-up 2.5 DDTI 4x4. Es tracta d'un vehicle tot terreny mixte de 5 places i caixa pel transport de mercaderies diverses, molt versàtil i adaptat a terrenys amb dificultats d'accés com el

de Vilaplana.

El cost de la inversió ha estat de 17.441,81 euros, amb una subvenció de l'anterior Departament de Governació de 14.825,55 euros. Aquesta inversió ha estat possible gràcies a la subvenció rebuda que ha permès la renovació del parc de vehicles de l'Ajuntament amb un cost de només 2.616,26

euros que representa només el 18 % del cost total de la inversió.

RÀDIO VILAPLANA

Neus Sànchez Robert

Es podria tenir una emissora de ràdio a Vilaplana? Consultant amb diferents experts he arribat a la conclusió de que és factible. Però no seria una ràdio com la coneixem en la qual necessitem el típic transistor on anem canviant d'emissora si no ens agrada el que sentim. Per fe-la possible i viable hauria d'estar limitada a la xarxa. Això vol dir una accessibilitat restringida, en primer lloc a estar-hi connectat i en segon lloc a tenir-ho per la mà.

Segons sembla seria una ràdio lligada a la pàgina web de Lo Pedrís. Allí hi hauria un espai on clicar per sentir-la i es podrien escoltar a través de l'ordinador els programes que ens cridessin l'atenció.

Els programes podrien versar sobre tot allò que hom troba interessant. Podria participar-hi l'espontaneïtat de la canalla i també la memòria de la gent gran. Potser es podrien fer radionovelles, escoltar les xerrades de la Casa de Cultura i la Sala Parroquial, escoltar lliçons magistrals, en fi, gaudir de la veu, música i entreteniment del locutor o locutora de torn tot fruit d'un nou mitjà de comunicació al poble.

Però per a tot això es necessiten mans i caps. I sobre tot il·lusió i ganes de passar-s'ho bé.

EL PULSÒMETRE

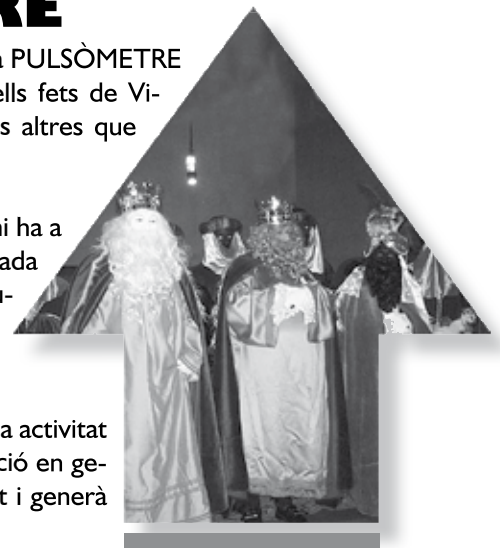
Lo Pedrís enceta aquesta nova secció anomenada PULSÒMETRE amb la finalitat de valorar de manera objectiva aquells fets de Vilaplana susceptibles d'una possible millora o d'aquells altres que milloren favorablement.

ARBRE DE NADAL (BAIXA)

L'arbre de Nadal que d'uns anys ençà hi ha a la Plaça de la Vila pot millorar i no està a l'alçada de molts municipis de Catalunya. Aquests municipis per donar exemple als seus ciutadans han substituït els arbres naturals per artificials.

CAVALCADA DE REIS (PUJA)

La Cavalcada de Reis millora favorablement. És una activitat que s'organitza de manera silenciosa i passa de generació en generació. A més té la capacitat de congregar molta gent i genera il·lusió per a tothom.

Grup de teatre de Vilaplana

Naixements

Josep Tost Caballero,
14 de desembre de 2011

Marçal Mestre Carcelle, 8 de
novembre de 2011

Aleix Tost Gràcia,
3 de març de 2011

Estel Matallana Aymamí,
16 març de 2011

Jaume Tost Nubiola,
13 de març de 2011

Joan Sans Figueras,
3 març de 2011

Leo Aymamí Giral, 10 de
desembre de 2010

Lezhi Ferré Mestre, 16 de
desembre de 2009

Aina Tost Virgili,
24 setembre de 2011

Casaments

SERVEI DE TAXI 6-Q

7/8 places

L'Aleixar

mòbil 689 029 326

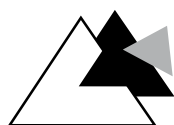
Fito Luri i Maria del Carme Garcia
Gual es van casar a l'Ajuntament de Vila-
plana el dia 11 d'agost de 2011.

Antonio Blanco Romero i Adela
Alsina Colet es van casar a l'Ajuntament
de Vilaplana el dia 3 de juny de 2011.

Sebastià Anguera Magrané amb
Sarai Lucha Hurtado van contraure
matrimoni el 2 de juliol de 2011

**RAFEL
MARTINEZ**

AGENT D'ASSEGURANCES

Camí de l'Aleixar, 40 B
Tel./Fax 977 31 33 99
43202 REUS (Tarragona)

Joan i M. Teresa

Joan Huguet Vives i Maria Teresa Ferré Munté van contraure matrimoni el 17 de juny de 1961, a l'església de la Nativitat de Nostra Senyora de Vilaplana.

Un matí va sortir el sol
diferent de cada dia
i, d'això en fa cinquanta anys.
Dos estels enllumenaren
les nits d'ençà.
Entre alegries i tristesses,
tristesses i alegries
s'ha teixit una catifa
on cada jorn en feu camí.
Mirant enrere això era ahir
mirant endavant no s'hi veu fi.
Ahir... tot era ufana
avui... tot és saó,
més la vostra identitat
serà tot temps el gran record
d'una vida plena i ferma
projectada eternament
pels vostres estimats plançons.
Sou aquí, entre nosaltres,
que plegats compartim,
la vostra companyia.
Volem reviure els records,
anècdotes i desigs.
Que us segueixi l'amor,
la joia i la il·lusió,
no tan sols dels grans moments
sinó d'aquells petits,
que no ressonen,
nus a nus, pas a pas.
Això volem perpetuar
amb una forta abraçada.
Per molts anys !!!

Mercè i Josep

José i Rosario

José Casanova Martínez i Rosario Lozano Membrives van contraure matrimoni el 30 de novembre de 1961.

Joan i la Núria

El passat 31 de juliol van celebrar les noces d'or al mateix lloc.

El Joan Serra Cavallé i la Núria Ferré Bidó van contraure matrimoni el dia 27 de juliol de 1961 a l'església de la Nativitat de Vilaplana.

■ La Redacció

Defuncions

Marcial Fernàndez i Camuñas, 2 de gener de 2011

Joaquima Baiget Masdeu, 3 de gener de 2011

Robert Besora Bonet, 22 de gener de 2011

Jacinta Nogués Pérez, 6 de gener de 2011

Josefina Oriol Montlleo, 19 de febrer de 2011

Juan José Moya Martínez, 26 de febrer de 2011

Samuel Mestre Salvat, 1 maig de 2011

Agustí Mestre Pàmies, 2 de juny de 2011

Josep Ferré Munté, 8 de juny de 2011

Josep Tost Llorens, 14 de juliol de 2011

Francesc Aixalá Aymamí, 19 de setembre de 2011

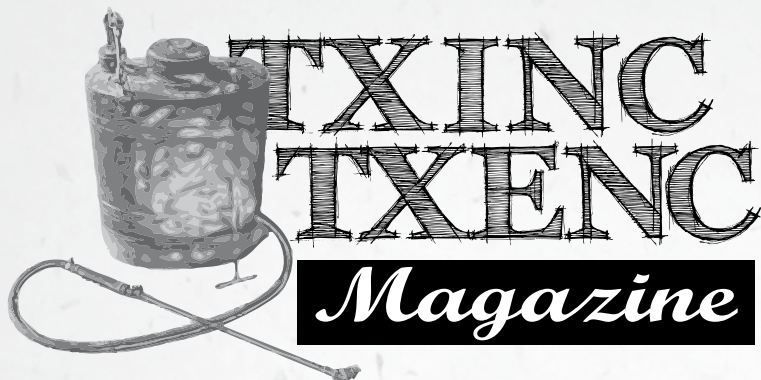
Teresa Salvat i Cabré, 5 de novembre de 2011

Josep Mª Mestre Ferré, 24 de novembre de 2011

Eladi Huguet Salvat, 27 de novembre de 2011

Francesc Mariné Besora, 29 de novembre de 2011

Teresa Aymat Folch, 2 de desembre de 2011

ÚLTIMA HORA:

CRISI DE L'AVELLANA I NOVES INVERSIONS PRIVADES AL POBLE

A la Redacció del TTM acaba d'arribar una notícia bomba d'última hora!

Segons s'ha pogut contrastar de fonts fidedignes i, atès que la crisi de la fruita seca és ja una realitat palpable i que ha arribat a tots els racons del poble, a cal Rito s'ha pres la difícil decisió que, de ben segur, ha d'acabar esdevenint el dinamitzador definitiu del teixit social i industrial del poble. Estem parlant de la remodelació de l'esclofolladora i el magatzem, que l'esmentada família té, per construir la que ha de ser la primera multi-sala de cinemes rurals de Catalunya. Condemnada a l'èxit i situada en la que havia estat fa molts anys l'antiga sala de cinema del poble, la nova sala és previst que no envegi cap dels equipaments existents a la província. Es tractarà d'un espai d'oci i entreteniment fonamental per a Vilaplana, de primeríssima línia i amb tecnologia puntera.

El Jaume, l'actual gerent i ànima de la idea, veu amb molta il·lusió com Vilaplana ha d'esdevenir el focus de l'esperançat renaixement:

— Per celebrar la inauguració s'ha previst l'estrena de la tercera entrega de la saga Cars! Torna el "Llampec" McQueen a fer de les seves. Fins i tot hem pogut aconseguir que surtin unes imatges de Mascabrers a la pel·lícula!

De totes maneres, l'inversor local no està del tot content amb el tractes que li proposen des de la distribuïdora de la pel·lícula:

— Malauradament, però, no s'ha pogut canviar de cap manera el renom del protagonista, tal com havíem pretès en un primer moment-

En una clara i directa al·lusió a l'animadversió existent entre Vilaplana i el poble veí.

De ben segur que assistirem a tan sonada estrena!

TTLeaks

L'AJUNTAMENT DE VILAPLANA "DENUNCIAT"!

Una vegada esbandits els indignats dels baixos de la plaça de la Riba, sembla ser que l'Ajuntament no ha perdut el temps..., però sembla que li ha sortit de nou el tret per la culata!

El recent fiasco de les negociacions amb la multinacional del moble barato IKEA i la poca acceptació que va tenir als plens els tractes que oferia la marca Nespresso per ubicar al nostre poble un dels seus centres de venda, han posat l'Alcalde Bigorra contra les cordes.

Una denúncia, feta no fa gaires dies als mossos, per una "cosidora local" ha destapat la caixa dels trons: Sense cap tipus de permís ni mesures de seguretat i higiene, s'han fet venir entre 50 i 80 xinesos per muntar un taller clandestí al local existent sota la placeta de la Riba.

Al respecte, l'alcalde Bigorra ha acceptat la seva part de culpa:

"Ens hem deixat portar per la imminència de la necessitat. La precarietat de les arques municipals ens ha fet equivocar i acceptar l'oferta de la Merce-

ria 6K, filial de la multinacional Mango, per fer camises de baix cost amb mà d'obra barata".

Per altra banda, encara no podem confirmar cap informació al respecte de la inauguració a l'annex de l'esmentat equipament local d'una perruqueria "xinesa" amb "final feliç" que ja molta gent donava per segura i que, al mateix temps, esperava amb avidesa!

Esperant una prompta solució de tot plegat, preguem respecte per al Consistori i al·leguem presumpció d'innocència per evitar fer cap judici de valor que induïxi a fer un judici paral·lel, presumiblement erroni.

ENQUESTA

Vista la resposta recelosa del poble davant la reparició del renovat TTM, l'Equip de Redacció vol posar a prova els engranatges i greixatge de tan complexa maquinària. Per aquest motiu ha decidit fer una enquesta amb cada nou número on s'hi preguntí tot allò que a Lo Pedris no s'hi vol/pot preguntar.

● **CREIEU QUE EL NOU TTM, COM A GARANT VERAÇ DE LA VERITAT DEL POBLE, HA DE SEGUIR PUBLICANT-SE?**

Si la vostra resposta és **SÍ**:

— envieu el missatge **TTM.SI** al **686 624 334**

Si la vostra resposta és **NO**:

— envieu el missatge **TTM.NO** al **686 624 334**

INDIGNACIÓ AL POBLE AMB LA FESTA MAJOR

És un clam popular! La indignació ha transcendit a tot el teixit local: la "lídia" del Toro Raton durant la celebració de la Festa Major passada ha causat un furor inesperat que clama a favor d'una purga en la Comissió de Festes!

La plataforma DORO (Divertim-nos Obviant Recursos Obsolets) ha emès el següent comunicat: "Davant la provocació de la Comissió de Festes causada per la programació de l'espectacle taurí que ha portat el perillós toro "Raton" al nostre poble, hem decidit en assemblea extraordinària mostrar el nostre rebuig a aitals celebracions, apercebut l'esmentada Comissió dels riscos que això comportaria si

es repetís en un futur. A més, proposem la celebració de festes més lights i adequades a la nostra manera de ser, pròpiament vilaplanenca!

Us podem avançar una foto del projecte que proposem!"

RACONS DESCONEGUTS DEL NOSTRO TERME:

LA PLATJA DEL PERAGÓN

Un racó poc conegut del nostre terme és la platja del Peragon. Situada molt aprop del mas de l'Anguera, aquesta formació lacustre, que s'alimenta de les aigües que s'escolen de les fonts de la Figuera i del

Miró, ha anat creant un curiós i alhora idíl·lic paratge que no ha d'envejar res a cap platja paradisiàca del tròpic!

MOU-MMA MIA, L'HA TORNAT A ARMAR!!!

(Ocu!!!: J. Mourinho vs J. Mateu)

Amb la, ja coneguda actitud xulesca que el caracteritza, l'actual entrenador del R. Madrid va assistir a la funció de Mamma Mia de l'estiu a Vilaplana i ha tornat a posar el dit a la llaga! I a l'ull!!!

Mou ha passat uns dies al poble veí de l'Alleixar, convidat pel grup de teatre. Encara no sabem com ni "porqué", però va concedir una mini-entrevista al TTM:

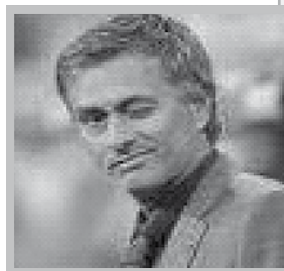
TTM: Què hi fa a l'Alleixà?

J.M.: Veraneo en l'Alleixà.

Porquè? Porqué mé gusta, me siento muy identificado con sus habitantes!

TTM: Què li ha semblat l'obra?

J.M.: No me ha gustado la función, no entiendo tantos aplausos y tanta gente, porqué? Puede que sea porqué Vilaplana es pueblo de mucho teatro!

TTM: Coneix el Director del Grup de Teatre de Vilaplana? També va ser un gran jugador de futbol!

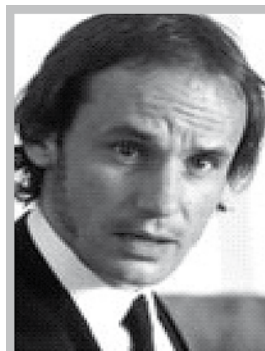
J.M.: Pito? Quien

es Pito?! No lo conozco! Ha hecho acaso un gol?

Com sempre, en la seva línia!!!

Assabentat de la visita, el flamant convilatà i reconegudíssim actor Garrido no ha pogut mostrar el rebuig davant de tan provocadores declaracions i ha esclatat:

— "Ell és el puto jefe de la platea, el puto amo d'aquesta sala! Normalment ell sempre guanya aquí (a

la sala del Casal). Fa més cas d'allò que diuen els amics del Llampec que a mi, que em coneix. Pot seguir llegint els seus amics i tal, els amics del Llampec, la central Panadera. No puc lluitar contra ell en una sala de teatre perquè és millor que jo. Només puc dir-li que ens veiem demà a les 20:45, aquí mateix, a la reestrena"

Apunts d'interés laboral... I ara què..?

■ Fernando González

Sobretaula de diumenge, pesada, espessa, com correspon al dinar de diumenge i aquesta potser una mica més espessa ja que és el diumenge 20-N, dia de les eleccions. A la digestió dels canelons s'hi afegeix la de rumiar què fem amb el nostre vot...

Encara entaulats, no sabem si molta o poca gent estarà exercint el seu dret constitucional, encara que de fet, tothom ho està fent d'una manera o d'una altra, ja que si és un dret l'anar a votar, també ho és el deixar de fer-ho. De fet, per moltes persones, aquesta segona opció segur que està ben carregada de significat.

No sabem quin partit serà l'encarregat de fer govern a partir de demà, però el que si que tenim clar és que sigui qui sigui s'haurà d'encarregar de posar ràpidament fil a l'agulla per fer front al panorama laboral. És a dir que, en breu, tindrem una altra reforma laboral. Fins avui n'hem tingut moltes i de tots els colors, però totes amb la mateixa finalitat: afavorir la contractació. Clar que si n'hem tingut tantes, vol dir que cap no ha estat tan útil com per a deixar-la com a definitiva.

Fruit d'aquestes reformes pasades han estat un gran número de modalitats contractuals i una devallada implícita de la indemnització per acomiadament.

Avui en dia, l'empresari que decideix ampliar la seva plantilla, el primer que ha de fer és triar entre més de 30 modalitats contractuals, cosa que desvirtua el fet de la contractació i dona una sensació de teranyina complicada i poc clara tant per l'empresa com per la persona contractada. En aquest punt, la futura reforma hauria de donar claretat a la contractació. Al cap i a la fi, un contracte només pot ser fix o temporal. Llavors potser amb dos tipus de contractes ja en tindriem prou, sempre que s'hi detallessin la resta de condicions, és a dir, si es fan a temps parcial, si es fan per fer pràctiques...

Un altre punt que sempre es preveu a totes les reformes laborals és el de motivar a l'empresari perquè contracti personal. Aquesta motivació sempre s'ha limitat a dos punts principals: abaratir l'acomidament i donar ajuts per pagar la seguretat social dels treballadors.

Pel que fa a donar facilitats a l'empresari perquè contracti, crec que s'han de mantenir, això si, sens perjudici per la persona treballadora i afavorint sobretot les persones autònomes i les empreses petites.

En quant a l'acomidament, sempre m'ha semblat un contrasentit que per incentivar l'empresari per tal que contracti a una persona, hagi de ser amb una rebaixada de l'acomidament. Al cap i a la fi, quan es fa una nova incorporació a una empresa s'hauria de veure què aportarà aquesta a l'empresa i potenciar que aquesta sigui satisfactoria per a les dues parts. En aquest sentit, sembla un contrasentit que per a incentivar fer un contracte s'hagi de pensar en el que es pagarà en el cas que aquest s'hagi d'extingir. Al cap i a la fi, al nostre estat, l'acomidament és lliure, això si, pagat, amb un preu bastant assequible per l'empreses i a més, amb ajuda del socorregut FOGASA.

Al final, veurem quina reforma s'ens depara en els propers mesos i esperem que aquesta sigui per una banda eficient per combatre la situació actual i per una altra banda satisfactòria tant per a l'empresa com per als treballadors. La cosa està complicada... ◆

Acte de sobirania

He viscut esclau setanta-cinc anys
en uns Països Catalans
ocupats per Espanya, per França (i per Itàlia)
des de fa segles.

He viscut lluitant contra aquesta esclavitud
tots els anys de la meua vida adulta

Una nació esclava, com un individu esclau,
és una vergonya de la humanitat i de l'Univers.

Però una nació mai no serà lliure
si els seus fills no volen arriscar
llur vida en el seu alliberament i defensa.

Amics, accepteu-me
aquest final absolut victoriós
de la meua contesa,
per contrapuntar la covardia
dels nostres líders massificadors del poble.

Avui la meua nació
esdevé sobirana absoluta en mi.
Els han perdut un esclau.
Ella és una mica més lliure
perquè jo sóc en vosaltres, amics!

En ple ús de les meves facultats
marxo
perquè vull acabar els meus dies
en la soledat i el silenci.

Si em voleu fer feliç
no em busqueu.

Si algú em troba
li prego que,
estigui jo com estigui,
no vulgui ell pertorbar
la meua soledat
i el meu silenci.

Gràcies!

Lluís Maria Xirinacs i Damians Barcelona,
6 d'agost 1932
Bressol de Catalunya, 6 d'agost 2007

Classe les Papallones

■ Classe les papallones

Escola Cingle Roig Vilaplana

El grup de nens i nenes nenes d'educació infantil de l'escola Cingle Roig de Vilaplana van triar el nom de Les Papallones per la seva classe. Ara han après moltes coses d'aquests bonics animalets i us en volen fer cinc cèntims.

— Les Papallones tenen el cos dividit en tres parts: el cap el tòrax i l'abdomen.

— Tenen el cos tot pelut.

— Al cap hi tenen les antenes, els ulls i l'espíritrompa.

— Les antenes serveixen per olorar les flors.

— Els ulls són rodons i grans. Són

compostos que vol dir que estan formats per molts ulls petits. Els ulls serveixen per veure els colors de les flors.

— L'Espíritrompa és un tub negre que es cargola i serveix per xuclar el suc de les flors.

— Del tòrax hi surten les sis potes i quatre antenes.

— Les ales de Les Papallones estan fetes de milers d'escates de colors i serveixen per volar.

— Les Papallones poden viure a quasi qualsevol part del nostre planeta: deserts, muntanyes, ciutats.... Però els llocs que més els agraden són les selves i els boscos perquè hi ha moltes flors.

— Les Papallones diurnes volen de flor en flor xuclant el nèctar.

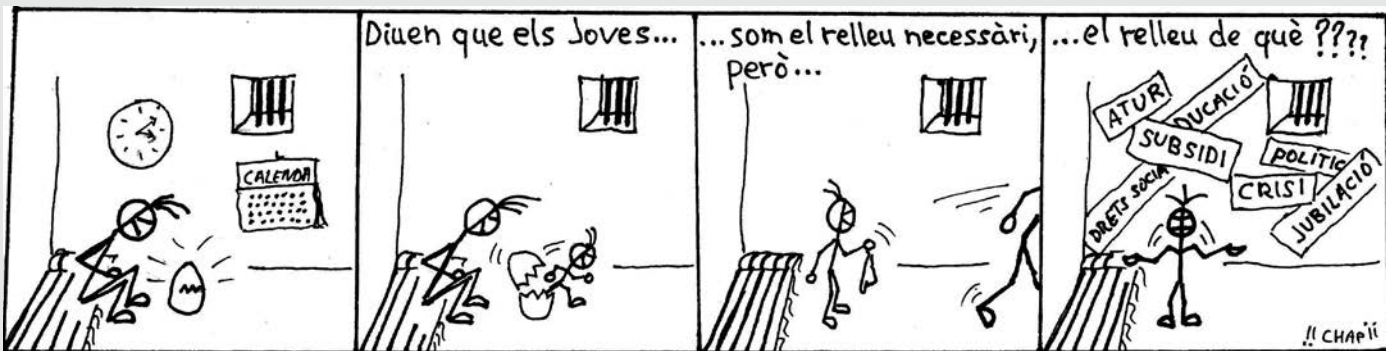
— Les Papallones nocturnes van a la llum.

Els nenes i nenes de la classe de les papallones són:

La Diana, l'Anna, el Pau, El Quim, la Sílvia Fernández, el Cristian, l'Òscar, el Leo, la Meri, el Martí, la Yasmina i la Sílvia Chaparro i la seva mestra és la Irene.

7a Galeria

EXCAVACIONS I TRANSPORTS

MIRALLES

JOSEP M. MARINÉ MIRALLES, S.L.

Carrer de les Creus, núm. 2

Tels. 977 816 489 - 610 282 029

43356 ALFORJA

FORN DE PA I PASTISSERIA

Llauradó

PA CUIT AMB LLENYA

Avda Dr Vilaseca 10 Avda Joaquín Mir 11

Tel. 3154 52 Tel. 8150 04

REUS L'ALEIXAR

SUBMINISTRAMENT DE PAPELERIA
MATERIAL D'OFICINA E INFORMÀTICA

CR4

COMERCIAL REUS 4atre

C/ Cornudella del Montsant, 39 - 43206 REUS

Telèfon 902 023 390 - Fax comandes 900 65 66 67

E-mail: ventas@cr4.es

Descom

MUSSARA

CENTRE D'EQUITACIÓ

677 50 79 44 - Classes

677 50 79 45 - Excursions

Carretera de Vilaplana a la Selva del Camp, km 6,8

LA FRESCA

Dibuixem EL RASTRE

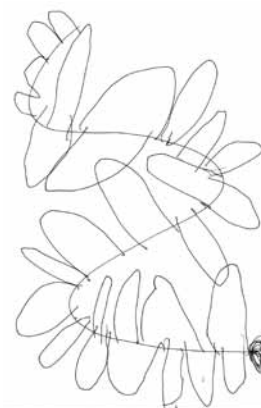
MERITXELL - 2 ANYS

MARTÍ - 3 ANYS

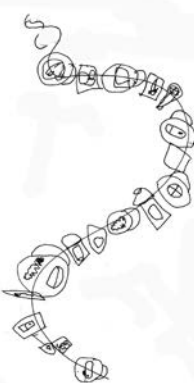
LEONARDO - 3 ANYS

YASMINE - 3 ANYS

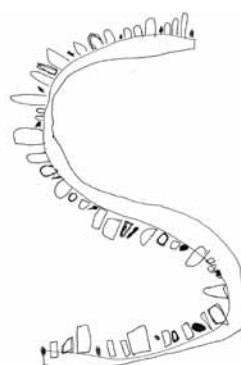
PAU - 4 ANYS

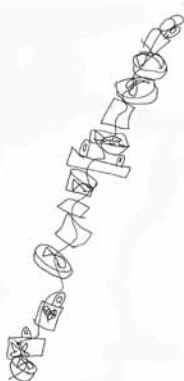
DIANA - 4 ANYS

ÒSCAR - 4 ANYS

CRISTIAN. - 4 ANYS

ANNA, T - 5 ANYS

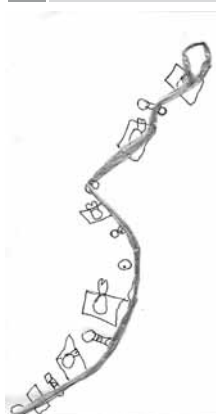
QUIM, A.. - 5 ANYS

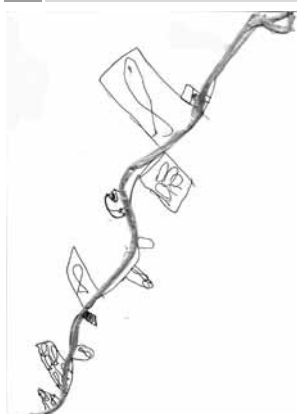
MONTSE, R - 5 ANYS

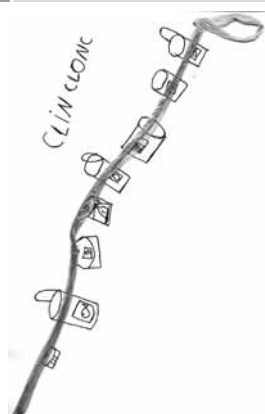
NÚRIA - 5 ANYS

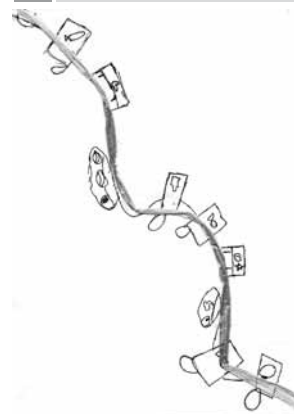
MARIANA. - 6 ANYS

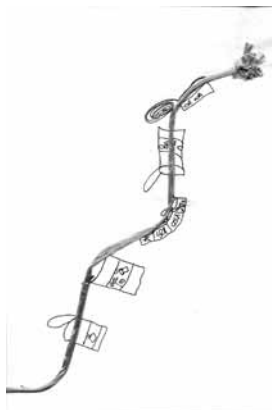
PAU - 7 ANYS

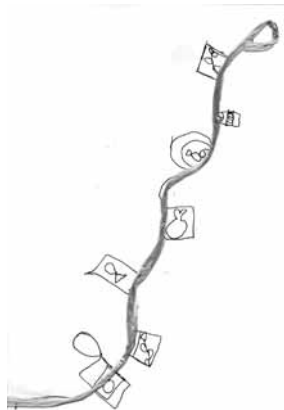
OT - 7 ANYS

ARIADNA. - 7 ANYS

MARINA - 8 ANYS

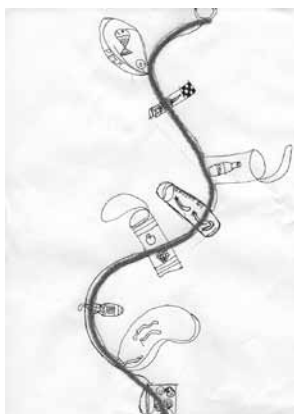
SANDRA, T - 8 ANYS

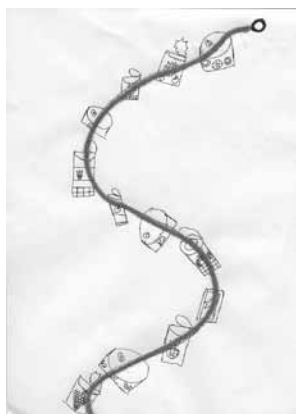
JOAO - 8 ANYS

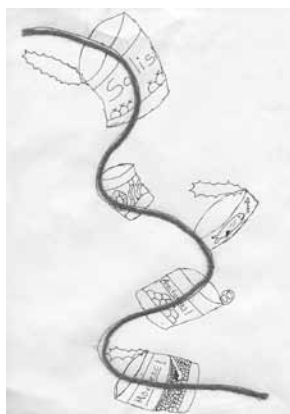
ANNA ,A. - 8 ANYS

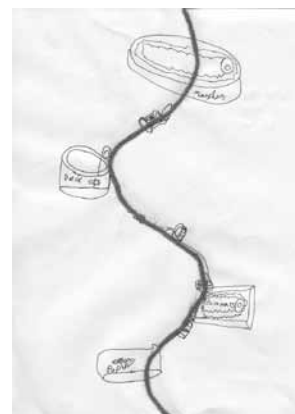
AINHOA - 9 ANYS

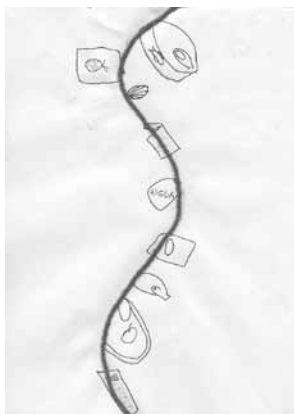
ANNA, M - 9 ANYS

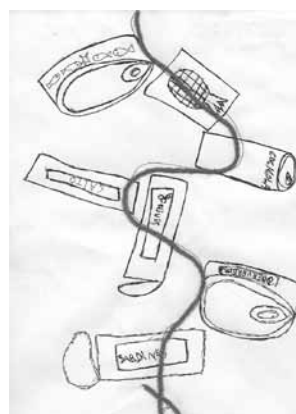
OLGA. - 11 ANYS

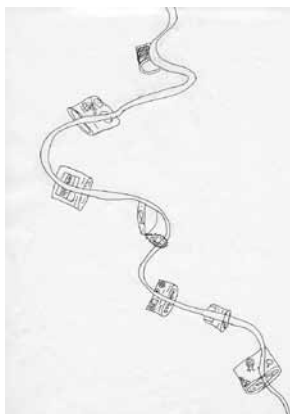
SERGI - 11 ANYS

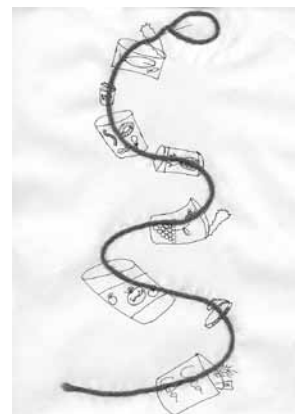
ACHRAF - 12 ANYS

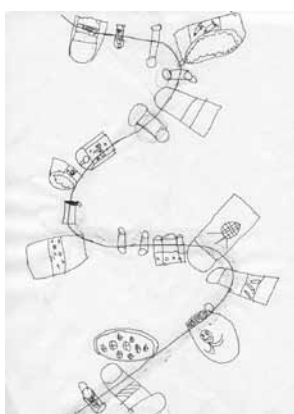
PERE - 10 ANYS

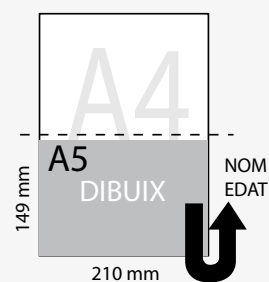
MIREIA - 11 ANYS

ÀLEX - 11 ANYS

JUAN - 11 ANYS

Recorda que el dibuix s'ha de fer tamany "quartilla" (mig A4) i darrera cal posar el nom complet i l'edat."

Esperem els vostres dibuixos que escollireu per al proper número de la revista.

Jm

Josep M. Cardona Rodriguez

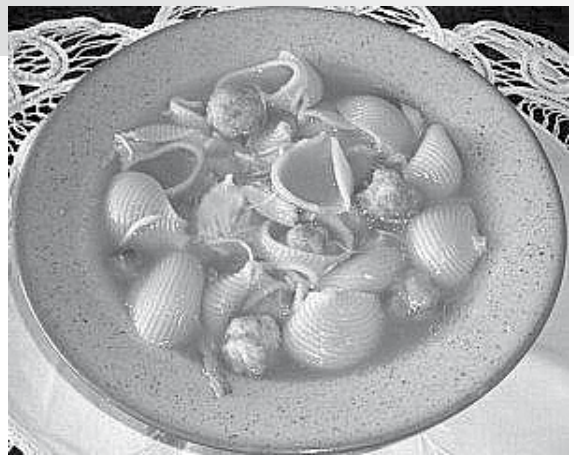
Jm

INSTAL·LACIONS I SERVEIS

C/ Dot or Mallafrè núm 22
43380 VILAPLANA
e-mail: instaljm@xhoo.es - Mòbil 664 001 318

Nadal i Sant Esteve 2011

■ Anna Pi Fort

BROU DE NADAL AMB GALETS I MANDONGUILLES

Ja tornem a ser a Nadal!, i ens preguntem: Què farem per dinar? Potser se'ns torna tot una mica enfarragós, ja que anem tots bastant tips de menjar de tot.

Voldria explicar-vos que, en el moment que passem en totes les cases, potser ens cal una mica de memòria sobre la cuina tradicional catalana del Nadal, estem parlant d'una cuina de recurs, d'aprofitament, per tant veureu com el menú que tradicionalment es feia té un sentit.

En el dia de Nadal s'acostumava a fer la tan apreciada sopa de galets amb mandonguilles, de segon es feia el capó al forn i de postres les típiques neules i torrons; doncs bé, per Sant Esteve, que és el dia següent, es feien canelons i de segon es feia un plat nou que podria ser algun peix, (a casa es feia lluç bullit amb patata, ceba i pèsols per compensar l'excés de menjar), les postres podien ser les mateixes del dia abans.

Els motius pels quals es feia així, doncs té una explicació; no era el capritx de cap cuiner en un dia núvol, sinó que, amb la carn del brou del dia de Nadal i les restes del capó, es trinxava tot i s'aprofitava per fer els canelons. Doncs bé, teniu una manera de recuperar la fantàstica cuina tradicional catalana, sempre estalviadora i d'aprofitament.

Per a 8 persones

Ingredients per al brou: 3 porros, un tros d'api, 4 pastanagues, 1 ceba, 1 nap, 1 xerevia, 1 os de vedella, 1 os de porc, ½ gallina, ½ pollastre, 250 gr. de vedella, 3 talls de cansalada, 2 botifarres negres, 2 botifarres blanques, 6 litres d'aigua.

Ingredients per a les mandonguilles: 400 gr. de carn trinxada de porc, 2 ous, i pa ratllat, sal.

Ingredients pasta: 800 gr. de galets.

Posarem una olla ben gran al foc amb l'aigua freda i afegirem tota la carn i la posarem a bullir aproximadament uns 45 min. Després hi afegirem les verdures un cop netes i ho farem bullir tot unes 2 hores. Un cop cuit separarem el líquid de la carn i les verdures i ho reservarem.

Farem les mandonguilles

Sopa de galets amb mandonguilles es barrejant la carn trinxada amb els ous i anem afegint el pa ratllat fins que veiem que es va espessint. Un cop tot barrejat anirem fent mandonguilles de la mida d'una avellana, i les passarem per farina blanca, i les reservarem, quan estiguin totes fetes agafarem una mica de brou i les bullirem; les guardarem.

D'una altra banda, també agafarem brou i el posarem a bullir; llavors hi tirarem els galets i deixarem que bullin uns 10 o 15 min. segons la mida i els reservarem.

A l'hora de servir-los posarem els galets i les mandonguilles a l'olla amb el caldo i ho farem conèixer a foc baix una estona per tal que tot agafi la temperatura adient; a l'hora de servir a taula recomano fer-ho en una sopera.

BON NADAL.

MATA
LLAUNERIA

Raval Santa Anna, 47 43201 REUS
Tel. 977 342 832
mata@llauneria.com

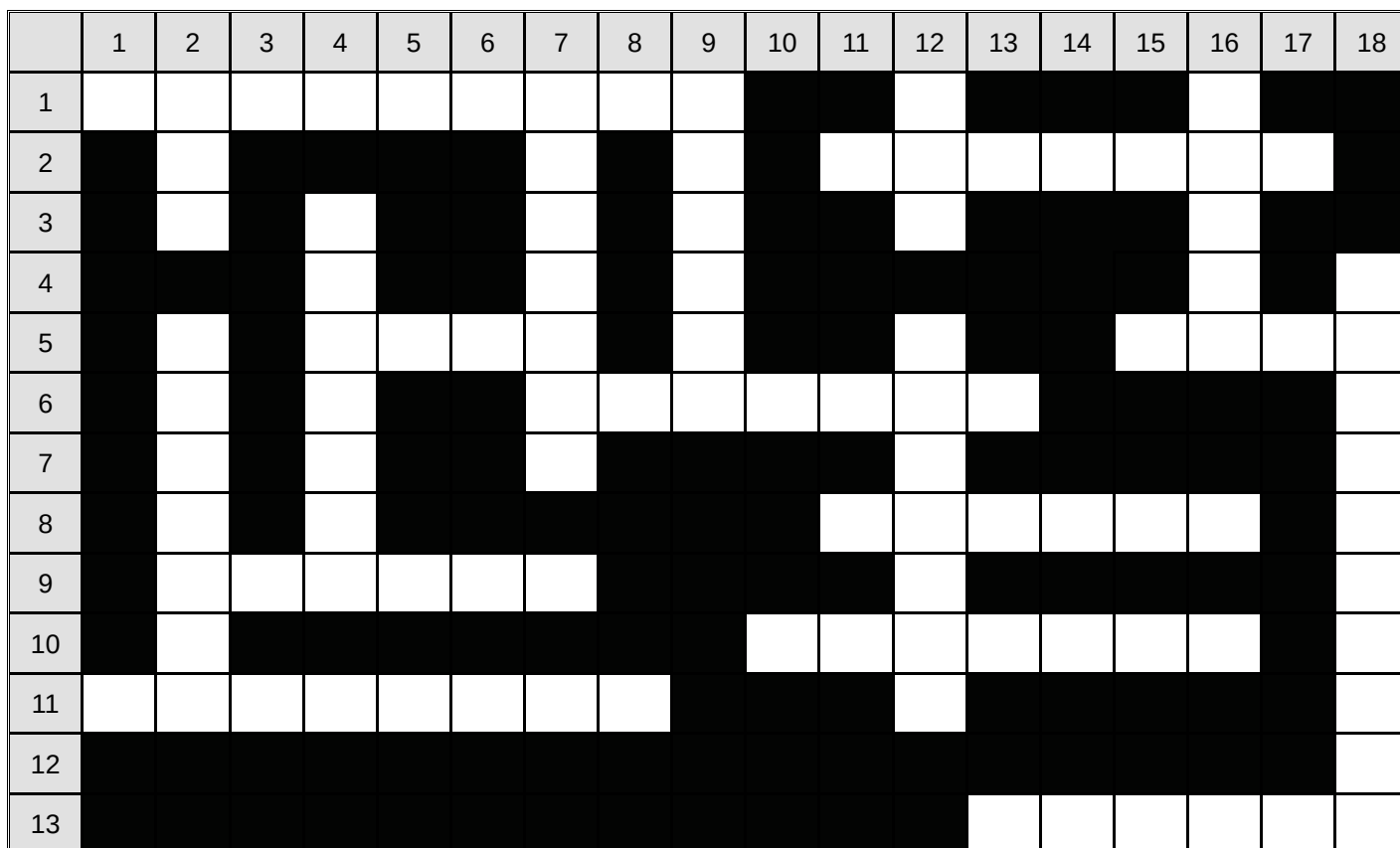
**ASSOCIACIÓ
DE JUBILATS I
PENSIONISTES
DE VILAPLANA**

C. del Casal, 3
43380 VILAPLANA

■ F. Maríné

Aquí teniu unes quantes ciutats per a que us agafin ganes de rodar pel món. Les horitzontals són totes europees i, per si voleu anar més lluny, les verticals estan més enllà de l'Atlàntic. Bon viatge!

HORITZONTALS: EUROPA **1**-Si hi aneu, no podreu deixar de veure el David de Michelangelo. **2**-Navegar pels canals també és una experiència molt agradable. **5**-Aquí podreu triar entre visitar una catedral espectacular o anar a veure l'Inter./ En el mateix viatge podeu arribar-vos a pujar a aquesta torre famosa, que no queda gaire lluny. **6**-Us ve de gust prendre un gintònic contemplant el llac Lemán? Doncs aquest és el vostre lloc. **8**-Ja no el trobareu sencer, però encara podreu veure algun tros del mur més famós. **9**-Per sentir fados és el millor lloc on podeu anar. **10**-Els autobusos vermells de dos pisos són la millor opció per a rodar per aquesta ciutat. **11**-Només passant el pont us podreu arribar a Àsia i recitar un poema molt conegut. **13**-Per acabar, us podeu

prendre la millor cervesa negra escoltant música fantàstica en un pub.

VERTICALS: AMÈRICA **2**-Aquí trobareu tots els famosos de les pel·lícules i potser us donen un Oscar. **4**-És gairebé obligada la disfressa d'Elvis, però també hi podeu anar a veure jugar el Marc Gasol. **7**-A la ciutat del mític Al Capone hi podreu veure els gratacels més elegants. **9**-La capital de Texas no és tan famosa, però segur que hi trobeu cowboys i bona música. **12**-El jazz va néixer aquí, a la vora del Mississipi. **16**-Des d'aquesta ciutat amb palmeres de Florida podreu navegar pel Carib. **18**-I per acabar el viatge, si voleu fer una visita a l'Obama, us haureu de passar per la capital. ♦

Comercial ROSAN

Pedreria del Coubí, 5 - Tel. 977 317 154 43206 REUS

MOQUETES

PINTURES

ESMALTS

VERNISSOS

COLES

PAPERS PINTATS

BROTRES

AGRÍCOLA I SECCIÓ DE CRÈDIT VILAPLANA, S.C.C.L.

Els nostres carrers

**CARRER
LES DARRERES**

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

AJUNTAMENT
DE VILAPLANA

DIPUTACIÓ DE
TARRAGONA

CONSELL COMARCAL
DEL BAIX CAMP

LO PEDRÓS

